

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1990 ΕΤΟΣ Μ' Ἀρ. Φύλλου 837
Τιμή Φύλλου Δρχ. 50   Γραφεία Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα 106 82   ΤΗΛ. 36.28.280

ΕΓΚΑΡΔΙΑΙ ΕΥΧΑΙ

Ἐπί σεπτοῖς ὀνομαστηρίοις ἀγίου προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει υἱκῶς πρὸς αὐτόν θερμοτάτας εὐχάς ὅπως ἐν τῷ ἀκαταβλήτῳ ζήλῳ του καὶ ἐνδιαφέροντι κατευθύνῃ εὐστρόφως τὸν οἶακα τῆς μαρτυρικῆς μας Ἐκκλησίας. Εἶθε ὁ Παντοδύναμος Κύριος νὰ ἐπευλογῇ τὴν ποιμαντορικὴν του δρᾶσιν καὶ καθιστᾷ αὐτόν μακροχρόνιον ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας καὶ Ἔθνους.

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 1990

Πρός τό εὐσεβές πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἄδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ.

Χαιρετίζομεν καὶ πάλιν τὸ ὑπερφυῆς γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐν χαρᾷ πνευματικῇ, ἐορτάζοντες τὴν ἐτήσιον ἀνάμνησιν τούτου μετὰ τῆς ἐμπρεπούσης τιμῆς καὶ εὐλαβείας ἐν ὑποκλίσει ψυχῆς καὶ καρδίας λατρευτικῶς, κατενώπιον τοῦ Θεοῦ λίχνου τῆς Βηθλεέμ.

Ἡ ἀπροσμέτρητος ἀγάπη τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς τὸ δημιούργημά Του συνωδᾷ τῇ ἀπείρῳ Σοφίᾳ ὡκονόμησε τὴν οὕτω πως πάνσοφον ἐξεύρεσιν τρόπου τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς ἀναλήψεως τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς ἐν ἑαυτῷ. Τοῦτο δέ, ἵνα οὐχὶ δυναστικῶς ἀλλὰ ἐλευθεροβουλήτως καὶ αὐτεξουσίως ὁ ἀποπλανηθεὶς ὑπὸ τοῦ διαβόλου ἄνθρωπος δυνηθῇ νὰ ἐπανακτήσῃ διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως τὴν ἀπωλεσθείσαν πρώτην τιμὴν τοῦ Παραδείσου ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη Αὐτοῦ.

Ὁ φωτεινὸς ἀστὴρ τῆς Βηθλεέμ προεμήνυσε τὸν ἐξ οὐρανοῦ Ἀστέρα Χριστόν, τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ὅστις φωταγωγεῖ τὸν δρόμον παντὸς εὐσεβοῦς, «τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον» καὶ ἔκτοτε παραμένει τὸ σύμβολον τῆς καθοδηγήσεως πρὸς τὸν Χριστόν καθὼς ποτὲ τῶν Μάγων. Διὸ καὶ ὁσάκις βλέπομεν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ ἀστέρος, τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἐννοοῦμεν.

Ἡ Θεία Πρόνοια ὡλοκλήρωσε τὸ φιλάνθρωπον ἔργον τῆς διὰ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου.

Ἐρωτᾶται ὁμως, ἡ χριστιανικὴ ἀνθρωπότης πῶς ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς θείας εὐεργεσίας ἢ ὁποία ὑπῆρξε «ἡ προσδοκία τῶν Ἑθνῶν»; Ἀξιολογεῖ τὸ μέγα γεγονός καὶ ἀποδίδει πρεπόντως τὴν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ;

Ἀσφαλῶς διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀνεφάνησαν καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τὰ φῶτα εἰς τὸν κόσμον διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς ἐνα-

ρέτου κατὰ Χριστὸν ζωῆς των καὶ ἐβοήθησαν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ οἰκείωσιν. Ὅμως εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἐξέλιπον οἱ τοιοῦτοι ὁδηγοὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἀντικατασταθέντες ὑπὸ ματαιοδόξων Ποιμένων, πολέμιων τῆς ἀληθείας καὶ ἀκολουθῶν αὐτοῦ τοῦ εὐεργέτου Θεοῦ.

Ἀντεκατεστάθη δὲ καὶ ἡ οὐσία τῶν ἐορτῶν ὑπὸ τῆς τυπολατρίας καὶ ἐορτάζουν οἱ λαοὶ τὰ κατὰ κόσμον Χριστούγεννα τῆς ἐθιμοτυπίας, κατευθυνομένης τῆς ἀνθρωπότητος ὁσημέραι συστηματικῶς εἰς πλήρη ἀποστασίαν.

Τὰ κοσμογονικὰ γεγονότα τῶν ἡμερῶν μας, ὡς τῆς καταπτώσεως τῶν ὀλοκληρωτικῶν καθεστώτων, τῆς κατακρημνίσεως τοῦ τείχους τοῦ αἵσχους καὶ τῆς ἐλευθέρας ἐπικοινωνίας ἀνατολῆς καὶ δύσεως, τῆς συνενώσεως τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν, τοῦ ψυχροῦ πολέμου ἐπαπειλοῦντος καὶ πάλιν παγκόσμιον σύρραξιν καὶ τὰ σχέδια περὶ παγκοσμίου κράτους, προδιαγράφουν σύντομον τὴν προετοιμασίαν τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου.

Εἰς τοῦτο συνηγοροῦν βασικῶς καὶ αἱ ἐπιτηδευμένα καὶ συστηματικαὶ ἐνέργειαι τῆς ἀφομοιώσεως ὀρθοδοξίας καὶ Παπισμοῦ ὑπὸ τῶν ἐχόντων τὰ σκῆπτρα τῆς Ἐκκλησίας σήμερον ἐλέω τῆς μασωνίας αἰρετικῶν ἀνατολῆς καὶ δύσεως, δεδομένου ὅτι: Οὕτε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἰς τὰς ὑπερποντίους περιηγήσεις του ἐκήρυξεν ὀρθοδοξίαν ὡς τὴν μόνην σώζουσαν ἀλήθειαν διὰ τῶν συμπροσευχῶν του μετὰ παπικῶν καὶ τῶν πάσης φύσεως αἰρετικῶν (ἀντιθέτως δὲ ἐνεκαίνιασε συγκρητισμὸν καὶ ἔθεσε τὰς βάσεις τοῦ οἰκουμενισμοῦ καλῶν εἰς ἐνότητα τὰ ἀποβράσματα τῶν αἱρέσεων μετὰ τῆς ὀρθοδοξίας) οὔτε ὁ ἀρνητὴς τοῦ δόγματος τῆς Ἁγ. Τριάδος «προκαθήμενος» Ἀμερικῆς, ὁ κηρύξας ἀνεξελέγκτως ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ χώρου τῆς Πατρίδος μας παγχρηστιανικὴν ἔνωσην, οὔτε ὁ τὸν Μωάμεθ Ἀπόστολον ὁμολογῶν

δημοσίᾳ Ἀλεξανδρινὸς Πατριάρχης, οὔτε ὁ τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον αἰσchrῶς βλασφημῶν «προκαθήμενος» τῆς Αὐστραλίας.

Πάντες οὗτοι καὶ πλείστοι ἕτεροι συνήγοροι τοῦ ἄνοσιουργήματος οὐχὶ ὀρθοδοξίαν κηρύσσουσιν ἀλλὰ τὴν κατάλυσιν αὐτῆς ἀπεργάζονται. Ἡ δὲ ἔνοχος σιγὴ τῶν συντηρητικῶν καὶ ὁ δῆθεν ἔλεγχος «ἐνδοθεν»;) καὶ μόνον εἰς τὸν χάρτην τυπούμενος ὑπὸ τινῶν δῆθεν διαμαρτυρομένων οὐσία δὲ συμπορευομένων, δὲν ἀνακόπτουν τὸν δρόμον τῆς προδοσίας.

Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω ἐνδείξεις συγκλίνουν εἰς τὸ γεγονός τῆς γενικῆς ἀποστασίας καὶ τῆς προετοιμασίας τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἀντιχρίστου. Διὸ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου «μείνατε ἐν ἑμοί καγὼ ἐν ὑμῖν», ἐντονώτερον ὀφείλει νὰ ἰσχύσῃ. Τοῦτο ἐστὶ τὸ μήνυμα τῶν Χριστουγέννων ἀγαπητοὶ τῆς ἐφετεινῆς χρονικῆς περιόδου. «Μείνατε ἐν ἑμοί καγὼ ἐν ὑμῖν», φωνεῖ τὸ Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, μὴ παρασυρόμενοι ὑπὸ τοῦ τυφῶνος τῆς ἀντιχρίστου ἐκκοσμικεύσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις τείνει νὰ σαρώσῃ πᾶν τὸ εὐσεβὲς παραδεδομένον εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας.

Μείνατε ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ παραδόσει καὶ τῇ ὑγῇ διδασκαλίᾳ ὡς τέκνα φωτὸς Οὐρανίου, χαριτωθέντες διὰ τοῦ Θεοῦ Βαπτίσματος καὶ ἀνατραφέντες διὰ τῶν φρικτῶν μυστηρίων τῆς ὑπερφυοῦς ἱεουργίας.

Τοῦτου τοῦ Θεοῦ μηνύματος καὶ ἡμεῖς, τὸ Λεῖμμα τῆς εὐσεβείας, τὸ τοῦ Χριστοῦ μικρὸν ποίμνιον ἐνωτισθέντες καὶ κατανοήσαντες ὡς ἰδιαίτερας προσκλήσεως εἰς ἀγῶνα κατὰ τῆς πλάνης τῆς καινοτομίας τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἀπαρχῆς κακῶν διὰ τὸ μέλλον τῆς ὀρθοδοξίας, ἀνελάβομεν τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως διὰ μέσου διώξεων καὶ στερήσεων καὶ πολλῶν ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν ἀντιξοοτήτων καὶ ἐμποδίων. Χαίρομεν δὲ πάσχοντες διὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ καυχώμεθα ἐν Κυρίῳ διὰ τὴν τοιαύτην ἐκλογὴν ἡμῶν, εἰ καὶ ἀσθενῶν καὶ ἀναξίων καὶ εὐχόμεθα τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς ἡμῶν ἀποστολῆς Θεῖα συνάρσει πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Καλοῦμεν ὅθεν καθηκόντως τοὺς διίσταμέ-

νους ἀγαπητοὺς ἀδελφοὺς καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ, τοὺς ὀρθοφρονοῦντας καὶ περὶ τὸ αὐτὸ ἀγωνιζομένους εἰς ἔνωσιν τῶν διεστώτων καὶ κατίσχυσιν δυνάμεως, δεδομένου ὅτι, ἡ ἰσχύς ἐν τῇ ἐνώσει διὰ τὴν νικηφόρον ἔκβασιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ θρίαμβον τῆς ὀρθοδοξίας, καταισχύνην δὲ τῶν ἀσεβῶς βουλευομένων κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ δὲ Θεοδώρητος εἰρήνη ἡ ἐπάνω τοῦ Σπηλαίου Ἀγγελικῶς μεταδοθεῖσα εἴθε νὰ ἐδραιωθῇ ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς εἰρηνικὴν συμβίωσιν τῶν λαῶν, εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς κοινωνίας, τῶν οἰκογενειῶν καὶ ἰδιαίτερος τοῦ πολυπαθοῦς ἔθνους ἡμῶν καὶ ἐνὸς ἐκάστου.

Ὡσαύτως καὶ ὁ Θεὸς φωτισμὸς εἴθε νὰ ἐπιλάβῃ ἐφ' ὑμᾶς πλουσίως καὶ καταυγάσῃ τὰς διανοίας πάντων πρὸς κατανόησιν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς ἡμῶν, ὅπως εὐαρεστοῦντες τῷ Θεῷ διὰ τὰς ἀπείρους πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίας Αὐτοῦ, τιμήσωμεν πρεπόντως καὶ τὴν ὑπερφυᾶ ἀνθρωπίνην γέννησίν Του. Ἡ δὲ χάρις τοῦ Θεοδέγμονος Σπηλαίου εἴη ἐπὶ πάντας ὑμᾶς σὺν τῇ ἡμετέρᾳ Πατρικῇ εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ καὶ ὁ ἐπὶ θύραις νέος ἐνιαυτὸς τῆς χρηστότητος τοῦ Θεοῦ 1991 εἴη αἴσιος, εἰρηνικός, προσδοκός, εἰς ἀρετὰς καὶ φορεὺς παντὸς ἀγαθοῦ.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον
Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
Χρυσόστομος Β΄

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙ ΤΩΝ ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΝ

Ε Γ Κ Υ Κ Λ Ι Ο Σ

(Ἀναγνωσθησομένη ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς)

Πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς τῶν Ἱ. Ναῶν καὶ Μονῶν καὶ ἅπαν τὸ εὐσεβὲς χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ Γῆς Εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις Εὐδοκία».

Εἶναι ὁ μελωδικὸς Ἀγγελικὸς Ὑμνος ποῦ ἠκούσθη πρὸ 1990 ἐτῶν ὑπεράνω τοῦ ἐρημικοῦ Σπηθῆ, ὁ Θεάνθρωπος εἰς τὴν μακαρίαν κοιλίαν τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ὁλόκληρον τὸ Σύμπαν διεσαλεύθη κατὰ τὴν Ἀγίαν ἐκείνην νύκτα, πρὸ τοῦ ὑπερφυοῦς, κοσμοσωτηρίου καὶ ἀνεπαναλήπτου γεγονότος. Τὸ στερῆμα ἐφωτίσθη ἀπὸ λαμπρὸν ἀστέρα, ὁ ὁποῖος ὠδήγησε τοὺς μάγους τῆς Ἀνατολῆς πρὸ τοῦ Θείου Λίκνου. Διότι σὰρξ ὁ Θεὸς ἐγένετο!

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Προαιώνιος Λόγος τοῦ Κυριάρχου, τοῦ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου, ἦλθεν εἰς τὴν γῆν ταπεινός, χωρὶς θορυβώδεις τυμπανοκρουσίας ματαιᾶς ἐπιδείξεως. Κανεὶς δὲν ἠγρύπνησε πλησίον τοῦ Λίκνου Του, παρὰ μόνον ἡ Θεοτόκος καὶ ὁ «δίκαιος» Ἰωσήφ. Ἀνεκλίθη «ἐν φάτνῃ», κατὰ σάρκα ἀφανὴς Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποῖου τό κράτος ἐκτείνεται πέραν ὅλων τῶν αἰώνων, διδάξας ἐμπράκτως τὸ ἀσύγκριτον ἠθικὸν μεγαλεῖον τῆς ταπεινοφροσύνης.

Μὲ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Σωτῆρος, τοῦ «Μεσσίου», ὅπως τὸν εἶχον προαναγγεῖλει οἱ θεόπνευστοι ἄνδρες τοῦ Ἰσραὴλ, ἐξεπληρώθη εἰς τὸ ἀκέραιον κατὰ τὴν εὐλογημένην ἐκείνην νύκτα. Καὶ ἐδικαιώθησαν πλήρως κατ' αὐτὴν αἱ προσδοκίαι καὶ αἱ ἐλπίδες τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ

ὁποία τὸν ἀνέμενεν ἐναγωνίως «συστενάζουσα καὶ συνωδύνουσα», κατὰ τὸν λόγον τοῦ Οὐρανοβάμνο-νος Ἀποστόλου.

Κατῆλθεν ὁ Κύριος τῆς Δόξης ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν εἰς τὴν Γῆν διὰ ν' ἀνυψῶσιν τὸν ἄνθρωπον τὸν «ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθήμενον», ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐπαναφέρῃ τοῦτον εἰς τὸ ἀρχέγονον κάλλος, τὸ ὁποῖον ἀπώλεσε, λόγῳ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος.

Διὰ πρώτην φορὰν οἱ ἄνθρωποι ἤκουσαν ἀπὸ τοῦ Πανάγιον στόμα Του, ὅτι εἶναι ἴσοι καὶ ἀδελφοί, ὡς τέκνα τοῦ αὐτοῦ Οὐρανίου Πατρός «πλασθέντα κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Του» καὶ ὅτι ἡ ἀγάπη, ἡ ἄνευ ὁρίων, πρὸς πάντας, φίλους καὶ ἐχθρούς, εἶναι καθῆκον ἠθικόν. Καὶ ἐσάλπισεν τὴν Ἐλευθέραν, τὴν Δικαιοσύνην, τὴν Εἰρήνην, τὴν Εὐποιίαν, τὴν Εὐσπλαχνίαν καὶ τὴν Συγγνώμην, ὡς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς ἀρμονικῆς κοινωνικῆς συμβιώσεως τῶν ἀνθρώπων.

Ὅλα τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ συνέπραξαν κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Γῆ προσέφερε τὸ Σπήλαιον, ὁ Οὐρανὸς τὸν Ἀστέρα, οἱ Ἄγγελοι τὸν Ὑμνον καὶ οἱ ἄνθρωποι τὴν Παρθένον. Καὶ οἱ σοφοὶ τῆς Ἀνατολῆς χρυσόν, σμύρναν καὶ λίβανον. Ἡμεῖς προσερχόμενοι πρὸ τῆς νοητῆς Θύρας τῆς Ἱερᾶς Φάτνης τί θά τοῦ προσφέρωμεν;

Τὰ πολυτιμότερα καὶ πλεον εὐάρεστα καὶ εὐπρόσδεκτα δῶρα εἶναι τὰ πνευματικά: ἡ ἀκράδαντος πίστις πρὸς Αὐτόν καὶ ἡ ἀνυπόκριτος ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπον (χάριν τοῦ ὁποῖου ἦλθεν Οὗτος εἰς τὸν κόσμον καὶ ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ὑπέστη τὸν σταυρικὸν θάνατον), ἡ συμπαράστασις πρὸς τὸν ἀναξιοπαθοῦντα πλησίον ἡμῶν, ἡ ταπείνωσις, ἡ ἀμνησικακία, ἡ συγχωρητικότητα, ἡ προσευχὴ ὑπὲρ τῶν ἀγαπῶντων καὶ τῶν μισούντων ἡμᾶς, καὶ ἐν

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1990 ΕΤΟΣ Μ' Ἀρ. Φύλλου 837
Τιμή Φύλλου Δρχ. 50   Γραφεία Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα 106 82   ΤΗΛ. 36.28.280

ΕΓΚΑΡΔΙΑΙ ΕΥΧΑΙ

Ἐπὶ σεπτοῖς ὀνομαστηρίοις ἀγίου προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει ὑϊκῶς πρὸς αὐτόν θερμοτάτας εὐχάς ὅπως ἐν τῷ ἀκαταβλήτῳ ζήλῳ του καὶ ἐνδιαφέροντι κατευθύνῃ εὐστρόφως τὸν οἶακα τῆς μαρτυρικῆς μας Ἐκκλησίας. Εἴθε ὁ Παντοδύναμος Κύριος νὰ ἐπευλογῇ τὴν ποιμαντορικὴν του δρᾶσιν καὶ καθιστᾷ αὐτόν μακροχρόνιον ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας καὶ Ἔθνους.

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 1990

Πρός τό εὔσεβές πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ.

Χαιρετίζομεν καὶ πάλιν τὸ ὑπερφυῆς γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐν χαρᾷ πνευματικῇ, ἐορτάζοντες τὴν ἐτήσιον ἀνάμνησιν τούτου μετὰ τῆς ἐμπρεπούσης τιμῆς καὶ εὐλαβείας ἐν ὑποκλίσει ψυχῆς καὶ καρδίας λατρευτικῶς, κατενώπιον τοῦ Θεοῦ Λίκνου τῆς Βηθλεέμ.

Ἡ ἀπροσμέτρητος ἀγάπη τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς τὸ δημιούργημά Του συνωδᾷ τῇ ἀπείρῳ Σοφίᾳ ὡκονόμησε τὴν οὕτω πως πάνσοφον ἐξεύρεσιν τρόπου τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς ἀναλήψεως τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς ἐν ἑαυτῷ. Τοῦτο δέ, ἵνα οὐχὶ δυναστικῶς ἀλλὰ ἐλευθεροβουλήτως καὶ αὐτεξουσίως ὁ ἀποπλανηθεὶς ὑπὸ τοῦ διαβόλου ἄνθρωπος δυνηθῇ νὰ ἐπανακτήσῃ διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως τὴν ἀπωλεσθείσαν πρώτην τιμὴν τοῦ Παραδείσου ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη Αὐτοῦ.

Ὁ φωτεινὸς ἀστήρ τῆς Βηθλεέμ προεμήνυσε τὸν ἐξ οὐρανοῦ Ἀστέρα Χριστόν, τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ὅστις φωταγωγεῖ τὸν δρόμον παντὸς εὔσεβοῦς, «τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν τὸ φωτίζει καὶ ἀγιάζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον» καὶ ἔκτοτε παραμένει τὸ σύμβολον τῆς καθοδηγήσεως πρὸς τὸν Χριστόν καθὼς ποτὲ τῶν Μάγων. Διό καὶ ὡσάκις βλέπομεν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ ἀστέρος, τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἐννοοῦμεν.

Ἡ Θεία Πρόνοια ὡλοκλήρωσε τὸ φιλόανθρωπον ἔργον τῆς διὰ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου.

Ἐρωτᾶται ὅμως, ἡ χριστιανικὴ ἀνθρωπότης πῶς ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς θείας εὐεργεσίας ἢ ὁποία ὑπῆρξε «ἡ προσδοκία τῶν Ἑθνῶν»; Ἀξιολογεῖ τὸ μέγα γεγονός καὶ ἀποδίδει πρεπόντως τὴν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ;

Ἀσφαλῶς διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀνεφάνησαν καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τὰ φῶτα εἰς τὸν κόσμον διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς ἐνα-

ρέτου κατὰ Χριστὸν ζωῆς των καὶ ἐβοήθησαν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ οἰκείωσιν. Ὅμως εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἐξέλιπον οἱ τοιοῦτοι ὁδηγοὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἀντικατασταθέντες ὑπὸ ματαιοδόξων Ποιμένων, πολεμίων τῆς ἀληθείας καὶ ἀκολουθῶν αὐτοῦ τοῦ εὐεργέτου Θεοῦ.

Ἀντεκατεστάθη δὲ καὶ ἡ οὐσία τῶν ἐορτῶν ὑπὸ τῆς τυπολατρίας καὶ ἐορτάζουν οἱ λαοὶ τὰ κατὰ κόσμον Χριστούγεννα τῆς ἐθιμοτυπίας, κατευθυνομένης τῆς ἀνθρωπότητος ὁσημέραι συστηματικῶς εἰς πλήρη ἀποστασίαν.

Τὰ κοσμογονικὰ γεγονότα τῶν ἡμερῶν μας, ὡς τῆς καταπτώσεως τῶν ὀλοκληρωτικῶν καθεστώτων, τῆς κατακρημνίσεως τοῦ τείχους τοῦ αἰσχύους καὶ τῆς ἐλευθέρας ἐπικοινωνίας ἀνατολῆς καὶ δύσεως, τῆς συνενώσεως τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν, τοῦ ψυχροῦ πολέμου ἐπαπειλοῦντος καὶ πάλιν παγκόσμιον σύρραξιν καὶ τὰ σχέδια περὶ παγκοσμίου κράτους, προδιαγράφουν σύντομον τὴν προετοιμασίαν τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου.

Εἰς τοῦτο συνηγοροῦν βασικῶς καὶ αἱ ἐπιτηδευμέναι καὶ συστηματικαὶ ἐνέργειαι τῆς ἀφομοιώσεως ὀρθοδοξίας καὶ Παπισμοῦ ὑπὸ τῶν ἐχόντων τὰ σκῆπτρα τῆς Ἐκκλησίας σήμερον ἐλέω τῆς μασωνίας αἰρετικῶν ἀνατολῆς καὶ δύσεως, δεδομένου ὅτι: Οὔτε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἰς τὰς ὑπερποντίους περιηγήσεις του ἐκήρυξεν ὀρθοδοξίαν ὡς τὴν μόνην σώζουσαν ἀλήθειαν διὰ τῶν συμπροσευχῶν του μετὰ παπικῶν καὶ τῶν πάσης φύσεως αἰρετικῶν (ἀντιθέτως δὲ ἐνεκαίνιασε συγκρητισμὸν καὶ ἔθεσε τὰς βάσεις τοῦ οἰκουμενισμοῦ καλῶν εἰς ἐνότητα τὰ ἀποβράσματα τῶν αἱρέσεων μετὰ τῆς ὀρθοδοξίας) οὔτε ὁ ἀρνητὴς τοῦ δόγματος τῆς Ἀγ. Τριάδος «προκαθήμενος» Ἀμερικῆς, ὁ κηρύξας ἀνεξελέγκτως ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ χώρου τῆς Πατρίδος μας παγχρηστιανικὴν ἑνωσιν, οὔτε ὁ τὸν Μωάμεθ Ἀπόστολον ὁμολογῶν

δημοσίᾳ Ἀλεξανδρινὸς Πατριάρχης, οὔτε ὁ τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον αἰσchrῶς βλασφημῶν «προκαθήμενος» τῆς Αὐστραλίας.

Πάντες οὗτοι καὶ πλείστοι ἕτεροι συνήγοροι τοῦ ἄνοσιουργήματος οὐχὶ ὀρθοδοξίαν κηρύσσουν ἀλλὰ τὴν κατάλυσιν αὐτῆς ἀπεργάζονται. Ἡ δὲ ἔνοχος σιγὴ τῶν συντηρητικῶν καὶ ὁ δῆθεν ἔλεγχος «ἐνδοθεν»;) καὶ μόνον εἰς τὸν χάρτην τυπούμενός ὑπὸ τινῶν δῆθεν διαμαρτυρομένων οὐσίᾳ δὲ συμπορευομένων, δὲν ἀνακόπτουν τὸν δρόμον τῆς προδοσίας.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐνδείξεις συγκλίνουν εἰς τὸ γεγονός τῆς γενικῆς ἀποστασίας καὶ τῆς προετοιμασίας τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἀντιχρίστου. Διὸ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου «μείνατε ἐν ἑμοὶ καγὼ ἐν ὑμῖν», ἐντονώτερον ὀφείλει νὰ ἠχησῇ. Τοῦτο ἐστὶ τὸ μήνυμα τῶν Χριστουγέννων ἀγαπητοὶ τῆς ἐφετεινῆς χρονικῆς περιόδου. «Μείνατε ἐν ἑμοὶ καγὼ ἐν ὑμῖν», φωνεῖ τὸ Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, μὴ παρασυρόμενοι ὑπὸ τοῦ τυφῶνος τῆς ἀντιχρίστου ἐκκοσμικεύσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις τείνει νὰ σαρώσῃ πᾶν τὸ εὐσεβὲς παραδεδομένον εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας.

Μείνατε ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ παραδόσει καὶ τῇ ὑγιᾷ διδασκαλίᾳ ὡς τέκνα φωτὸς Οὐρανίου, χαριτωθέντες διὰ τοῦ Θεοῦ Βαπτίσματος καὶ ἀνατραφέντες διὰ τῶν φρικτῶν μυστηρίων τῆς ὑπερφυοῦς ἱεουργίας.

Τοῦτου τοῦ Θεοῦ μηνύματος καὶ ἡμεῖς, τὸ λείμμα τῆς εὐσεβείας, τὸ τοῦ Χριστοῦ μικρὸν ποίμνιον ἐνωτισθέντες καὶ κατανοήσαντες ὡς ἰδιαίτερας προσκλήσεως εἰς ἀγῶνα κατὰ τῆς πλάνης τῆς καινοτομίας τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἀπαρχῆς κακῶν διὰ τὸ μέλλον τῆς ὀρθοδοξίας, ἀνελάβομεν τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως διὰ μέσου διώξεων καὶ στερήσεων καὶ πολλῶν ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν ἀντιξοοτήτων καὶ ἐμποδίων. Χαίρομεν δὲ πάσχοντες διὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ καυχώμεθα ἐν Κυρίῳ διὰ τὴν τοιαύτην ἐκλογὴν ἡμῶν, εἰ καὶ ἀσθενῶν καὶ ἀναξίων καὶ εὐχόμεθα τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς ἡμῶν ἀποστολῆς Θεία συνάρσει πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Καλοῦμεν ὅθεν καθηκόντως τοὺς διίσταμέ-

νους ἀγαπητοὺς ἀδελφοὺς καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ, τοὺς ὀρθοφρονοῦντας καὶ περὶ τὸ αὐτὸ ἀγωνιζομένους εἰς ἑνωσιν τῶν διεστώτων καὶ κατίσχυσιν δυνάμεως, δεδομένου ὅτι, ἡ ἰσχύς ἐν τῇ ἐνώσει διὰ τὴν νικηφόρον ἔκβασιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ θρίαμβον τῆς ὀρθοδοξίας, καταισχύνην δὲ τῶν ἀσεβῶς βουλευομένων κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ δὲ Θεοδώρητος εἰρήνη ἡ ἐπάνω τοῦ Σπηλαίου Ἀγγελικῶς μεταδοθεῖσα εἴθε νὰ ἐδραιωθῇ ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς εἰρηνικὴν συμβίωσιν τῶν λαῶν, εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς κοινωνίας, τῶν οἰκογενειῶν καὶ ἰδιαίτερος τοῦ πολυπαθοῦς ἔθνους ἡμῶν καὶ ἐνὸς ἐκάστου.

Ὡσαύτως καὶ ὁ Θεὸς φωτισμὸς εἴθε νὰ ἐπιλάβῃ ἐφ' ὑμᾶς πλουσίως καὶ καταυγάσῃ τὰς διανοίας πάντων πρὸς κατανόησιν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς ἡμῶν, ὅπως εὐαρεστοῦντες τῷ Θεῷ διὰ τὰς ἀπείρους πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίας Αὐτοῦ, τιμήσωμεν πρεπόντως καὶ τὴν ὑπερφυᾶ ἀνθρωπίνην γέννησίν Του. Ἡ δὲ χάρις τοῦ Θεοδέγμονος Σπηλαίου εἴη ἐπὶ πάντας ὑμᾶς σὺν τῇ ἡμετέρᾳ Πατρικῇ εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ καὶ ὁ ἐπὶ θύραις νέος ἐνιαυτὸς τῆς χρηστότητος τοῦ Θεοῦ 1991 εἴη αἴσιος, εἰρηνικός, προσοδοφόρος εἰς ἀρετὰς καὶ φορεὺς παντὸς ἀγαθοῦ.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον
Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
Χρυσόστομος Β΄

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙ ΤΩΝ ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΝ

Ε Γ Κ Υ Κ Λ Ι Ο Σ

(Ἀναγνωσθησομένη ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς)

Πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς τῶν Ἱ. Ναῶν καὶ Μονῶν καὶ ἅπαν τὸ εὐσεβὲς χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ Γῆς Εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις Εὐδοκία».

Εἶναι ὁ μελωδικὸς Ἀγγελικὸς Ὑμνος ποῦ ἠκούσθη πρὸ 1990 ἐτῶν ὑπεράνω τοῦ ἐρημικοῦ Σπηθῆ, ὁ Θεάνθρωπος εἰς τὴν μακαρίαν κοιλίαν τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ὁλόκληρον τὸ Σύμπαν διεσαλεύθη κατὰ τὴν Ἀγίαν ἐκείνην νύκτα, πρὸ τοῦ ὑπερφυοῦς, κοσμοσωτηρίου καὶ ἀνεπαναλήπτου γεγονότος. Τὸ στερῶμα ἐφωτίσθη ἀπὸ λαμπρὸν ἀστέρα, ὁ ὁποῖος ὠδήγησε τοὺς μάγους τῆς Ἀνατολῆς πρὸ τοῦ Θείου Λίκνου. Διότι σὰρξ ὁ Θεὸς ἐγένετο!

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Προαιώνιος Λόγος τοῦ Κυριάρχου, τοῦ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου, ἦλθεν εἰς τὴν γῆν ταπεινός, χωρὶς θορυβώδεις τυμπανοκρουσίας ματαίας ἐπιδείξεως. Κανείς δὲν ἠγρύπνησε πλησίον τοῦ Λίκνου Τοῦ, παρά μόνον ἡ Θεοτόκος καὶ ὁ «δίκαιος» Ἰωσήφ. Ἀνεκλίθη «ἐν φάτνῃ», κατὰ σάρκα ἀφανὴς Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποῖου τὸ κράτος ἐκτείνεται πέραν ὅλων τῶν αἰώνων, διδάξας ἐμπράκτως τὸ ἀσύγκριτον ἠθικὸν μεγαλεῖον τῆς ταπεινοφροσύνης.

Μὲ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Σωτῆρος, τοῦ «Μεσσίου», ὅπως τὸν εἶχον προαναγγεῖλει οἱ θεόπνευστοι ἄνδρες τοῦ Ἰσραὴλ, ἐξεπληρώθη εἰς τὸ ἀκέραιον κατὰ τὴν εὐλογημένην ἐκείνην νύκτα. Καὶ ἐδικαιώθησαν πλήρως κατ' αὐτὴν αἱ προσδοκαί καὶ αἱ ἐλπίδες τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ

ὁποία τὸν ἀνέμενεν ἐναγωνίως «συστενάζουσα καὶ συνωδύνουσα», κατὰ τὸν λόγον τοῦ Οὐρανοβάμονος Ἀποστόλου.

Κατῆλθεν ὁ Κύριος τῆς Δόξης ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν εἰς τὴν Γῆν διὰ ν' ἀνυψώσῃ τὸν ἄνθρωπον τὸν «ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθήμενον», ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐπαναφέρῃ τοῦτον εἰς τὸ ἀρχέγονον κάλλος, τὸ ὁποῖον ἀπώλεσε, λόγω τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος.

Διὰ πρώτην φορὰν οἱ ἄνθρωποι ἤκουσαν ἀπὸ τοῦ Πανάγιον στόμα Του, ὅτι εἶναι ἴσοι καὶ ἀδελφοί, ὡς τέκνα τοῦ αὐτοῦ Οὐρανίου Πατρός «πλασθέντα κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Του» καὶ ὅτι ἡ ἀγάπη, ἡ ἄνευ ὁρίων, πρὸς πάντας, φίλους καὶ ἐχθρούς, εἶναι καθῆκον ἠθικόν. Καὶ ἐσάλπισεν τὴν Ἐλευθέραν, τὴν Δικαιοσύνην, τὴν Εἰρήνην, τὴν Εὐποιίαν, τὴν Εὐσπλαχνίαν καὶ τὴν Συγγνώμην, ὡς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς ἁρμονικῆς κοινωνικῆς συμβίωσης τῶν ἀνθρώπων.

Ὅλα τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ συνέπραξαν κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Γῆ προσέφερε τὸ Σπήλαιον, ὁ Οὐρανὸς τὸν Ἀστέρα, οἱ Ἀγγελοι τὸν Ὑμνον καὶ οἱ ἄνθρωποι τὴν Παρθένον. Καὶ οἱ σοφοὶ τῆς Ἀνατολῆς χρυσόν, σμύρναν καὶ λίβανον. Ἡμεῖς προσερχόμενοι πρὸ τῆς νοτιῆς Θύρας τῆς Ἱερᾶς Φάτνης τί θά τοῦ προσφέρωμεν;

Τὰ πολυτιμότερα καὶ πλεον εὐάρεστα καὶ εὐπρόσδεκτα δῶρα εἶναι τὰ πνευματικά: ἡ ἀκράδαντος πίστις πρὸς Αὐτόν καὶ ἡ ἀνυπόκριτος ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπον (χάριν τοῦ ὁποῖου ἦλθεν Οὗτος εἰς τὸν κόσμον καὶ ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ὑπέστη τὸν σταυρικὸν θάνατον), ἡ συμπαράστασις πρὸς τὸν ἀναξιοπαθοῦντα πλησίον ἡμῶν, ἡ ταπείνωσις, ἡ ἀμνησικακία, ἡ συγχωρητικότητα, ἡ προσευχὴ ὑπὲρ τῶν ἀγαπῶντων καὶ τῶν μισούντων ἡμᾶς, καὶ ἐν

γένηται ἡ τήρησις τῶν αἰωνίου κύρους ἀρχῶν καὶ ἀλη-
θειῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀποτεθησαυρισμέναι ἐν τῷ
Ἱερῷ καὶ Ἁγίῳ Εὐαγγελίῳ Αὐτοῦ.

Καί, πρὸ παντός, ἡ ἀταλάντευτος ἀφοσίωσις εἰς
τὴν Ἁγιωτάτην Ὁρθοδοξίαν, τὴν γνησίαν καὶ ἀνό-
θευτον, ὅπως τὴν παρέδωσαν ἡμῖν οἱ Ἅγιοι Θεοφό-
ροι Πατέρες μετὰ τοῦ αἰωνοβίου Ἑορτολογίου της,
τὸ ὁποῖον ἀκολουθοῦν τὰ 8/10 τῶν Ὁρθοδόξων
χριστιανῶν τοῦ κόσμου, καὶ ἡ προστασία ταύτης
ἀπὸ τῶν ἐπιβουλῶν τῶν ποικιλυνύμων ἐχθρῶν καὶ
πολεμίων της, Παπικῶν, Προτεσταντῶν, Χιλιαστῶν,
Μασσόνων, Οἰκουμενιστῶν καὶ λοιπῶν προβατο-
σχήμων λύκων αὐτῆς.

Ἐπιπόθητοι Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Στῶμεν, εὐλαβῶς, πρὸ τοῦ Θεοῦ Λίκνου! Ἄνω
σχωμεν τὰς καρδίας! Καὶ ἀναδειχθῶμεν ἄξιοι τῆς
Θείας Εὐσπλαχνίας καὶ Εὐδοκίας.

Εἶθε ὁ νηπιᾶσας Χριστὸς, ὁ Γλυκὺς Ναζωραῖος,
νὰ κυβερνᾷ ἐν παντὶ καὶ πάντοτε τὴν ζωὴν ἡμῶν καὶ
ὁ Νέος Ἑνιαυτὸς τῆς Χρηστότητος Αὐτοῦ 1991 ν'
ἀποβῇ Εἰρηνικὸς καὶ μεστός Θείων Δωρεῶν καὶ

Εὐλογιῶν διὰ τὸ πανένδοξον Ἔθνος ἡμῶν καὶ τὸν
ιερὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἐπὶ 65ετίαν διεξάγει ἡ
πολυπαθὴς καὶ δοκιμαζομένη Ἐκκλησία ἡμῶν ὑπὲρ
τῆς ἀμωμῆτου Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τοῦ Πατρο-
παραδότου Ἑορτολογίου!

Καὶ ἀναφωνοῦμεν, ὅλη τῇ φωνῇ «Χριστὸς γεννᾶ-
ται, δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ Οὐρανοῦ, ἀπαντήσατε·
Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε· ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ
γῆ»!

Μετὰ Πατρικῶν εὐχῶν.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ
Γ Ε Ρ Ο Ν Τ Ι Ο Σ

Ο ΑΝΤ/ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ &
ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ
ΕΥΘΥΜΙΟΣ

Ο ΤΑΜΙΑΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΧΑΡΝΩΝ & Ν.
ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
» ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ
ΠΡΩΘΙΕΡΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΜΥΡΑΚΗΣ
» ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΕΛΕΝΤΖΑΣ
ΛΑΪΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΑΤΖΗΣ
» ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΡΟΝΑΣ
» ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
» ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἐμπρός εἰς τό ἀνεπανάληπτον ὑψιστον θεῖον γεγονός τῆς οἰκονομίας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ εἶναι καί ἡ πρό δύο χιλιάδων ἐτῶν Γέννησις τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀπό Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας. Αὐτό τό ὑψιστον σημαντικόν γεγονός τό ἐπαναλαμβάνει χαρμολύτως ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανική Ἐκκλησία καθ' ἕκαστον ἔτος, καί τάσσει νηστείαν

τεσσαράκοντα ἡμερῶν διά νά δυνηθῶμεν, ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι ὁπαδοί του, νά τό ἐορτάσωμεν. Λοιπόν ὀρθῶς ἐτέθη ἀπό τήν ἁγίαν Ἐκκλησία μας, αὐτός ὁ μικρός ἀγών τῆς νηστείας διά νά δυνηθῶμεν, κατὰ κάποιον ἄκρως «μυστικόν» τρόπον νά συμμετάσχωμεν εἰς τήν ἁγίαν μυσταγωγίαν τῆς Γεννήσεως τοῦ Λυτρωτοῦ μας.

ΔΟΞΑ ΕΙΜΕ ΥΨΙΣΤΟΙΣ ΘΕΩ ΚΑΙ ΕΙΜΕ ΤΗΣ
ΕΙΡΗΜΗΣ ΕΙΜΕ ΑΠΟΡΩΤΟΙΣ ΕΥΔΟΚΙΑ

***

Θά φροντίσω μέ μικράς χρονικάς ιστορικάς αναδρομάς καί θέσεις νά ἐντοπίσω αὐτά τά τρία κεφαλαιώδη σήμεια.

Α. Τί, ἐλέχθη εἰς τόν προχριστιανικόν κόσμον, κυρίως εἰς τά Ἔθνη διά τήν Ἐνανθρώπισιν τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Γῇ.

Β. Ποῖαι εἶναι αἱ βιβλικαί ἀπεικονίσεις, ἡ Προφητεῖαι αἱ ὁποῖαι ἐπισημαίνουν τήν ἔλευσιν τοῦ Λόγου καί Θεοῦ, καί

Γ. Ποῖαι εἶναι αἱ μεταχριστιανικαί μαρτυρίαι, ἰδίως τῶν πρώτων αἰώνων, σχετικῶς μέ τήν ὑπαρξιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τήν Γέννησιν Αὐτοῦ ἐν Βεθλεέμ τῆς Ἰουδαίας. Αἱ τελευταῖαι εἶναι οὐσιώδεις, διότι ὁλοκληρωτικά καταστρέφουν τόν Δούρειον Ἴππον τόν ὁποῖον ψευδῶς κατεσκεύασαν οἱ τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ ἄρχοντες, γράφε κομμουνισταί, ποῦ εὐτυχῶς ἡ **συνωμοσία** αὕτη κατέρρευσε ἀνεπανορθώτως.

***

Καί ἀρχόμεθα ἀναλύοντας, ὅσον ἔνεστι, ἐρμηνεύοντες ἐν ὀλίγοις τάς μαρτυρίας πρό τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, καί φυσικά ἀνατρέχοντες εἰς τάς Βιβλικάς μαρτυρίας, τάς ὁποίας ἀκραδάντως πιστεύομεν. Ἀλλά νομίζω καλόν εἶναι προηγουμένως νά ἐρευνήσωμεν τί ἀναφέρει ἡ εἰδωλολατρική μαρτυρία, ὡς συνέβαινε μέ τήν Πυθία τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν. Ἡ ἱέρεια αὕτη ἐν Σατανικῇ μέθῃ ἀπεκάλυψε διά στόματος τοῦ δῆθεν Θεοῦ Ἀπόλλωνος ὅτι:

«Κάποιος μέ βιάζει» (ἐκτοπίζει) ὁ ὁποῖος εἶναι Οὐράνιος (ἄνδρας καί θεός)
ὁ ὁποῖος εἶναι φῶς τριλαμπές. Ἔχει σῶμα ὡς ἄνθρωπος ἀλλά καί ἐν ταύτῳ
εἶναι καί **θεότης** ἡ ὁποία μένει «ἀπαθής»
φέρει ὕβριν καί Σταυρόν καί Τάφον».

Ἄς ἀφήσωμεν τά πολλαπλά Σιβυλικά ἀναφερόμενα εἰς τήν ἀρχαιότητα καί ἄς ἀνατρέξωμεν τί εἶπεν ὁ Σωκράτης τόν Ε΄ αἰῶνα π.Χ. ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πρὶν πῖναι τό κύνειον πρὸς τοὺς μαθητάς του:

«Ἐγὼ μέν θ' ἀποθάνω σεῖς δέ θά ζήσετε ἀλλά ποῖός ἀπό τοὺς δύο θά εὐρίσκεται εἰς **ἄμεινον** (καλλυτέρα) κατάστασιν δέν ξέρω ὁ θεός ξέρει».

Ὁ Σωκράτης σαφῶς ἀναφέρει διά θεόν καί ὄχι θεούς. Ὡς εἶναι γνωστόν μαζί μέ τās κατηγορίας τās ὁποίας ἔρριξαν ἐναντίον του ὅτι καινά δαιμόνια

εἰσάγει καί καταργεῖ τό δωδεκάθεον τοῦ Ὀλύμπου. Δέν θά θελήσωμεν νά ἐπεκταθῶμεν περισσότερον γιατί ἡ ὅλη διδασκαλία ἡ ἀναφερομένη εἰς τόν Πλάτωνα καί τόν Ἀριστοτέλη εἶναι ἡ Μονοθεϊστική.

Ἐρμηνεύοντας τό δεύτερον μέρος ἀναφερόμεν ὅτι τά πρῶτα κεφάλαια τῆς Γενέσεως σαφῶς δηλώνουν ὅτι Αὐτός ὁ ὁποῖος θά πατάξῃ τήν κάραν τοῦ ὄφως ὁ ἴδιος θά ὑποστῇ κέντρισμα τῆς πτέρνης του «διά τοῦ μαρτυρικοῦ του θανάτου». Εἰς τήν Πεντάτευχον ἐπίσης βλέπομεν τόν Κύριον Παντοκράτορα νά λήῃ εἰς τόν Μωϋσῆν ὅτι μετά ὅπῳ ἐκείνον θά ἔλθῃ Αὐτός ποῦ μέ τήν Ἀγίαν Του διδασκαλίαν θά σώσῃ τόν κόσμον καί ὅτι Αὐτόν πρέπει νά ἀκούετε. Αἱ μαρτυρίαι εἰς ὅλους τοὺς Προφήτας εἶναι γνωσταί καί ἀναγινώσκονται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτάς τās ἀγίας ἡμέρας ὁ δέ χριστιανικός κόσμος ἔχει ἀποθανάτισει πλεῖστες ἐξ αὐτῶν. Ἀλλά ὁ σκοπός τοῦ γράφοντος εἶναι ν' ἀναγράψῃ τί μᾶς λέγει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας 800 ἔτη π.Χ. πῶς βλέπει τήν Παρθένον Μαρίαν νά συλλαμβάνῃ ἄνευ ἀνδρός καί νά γεννᾷ τόν Κύριον Ἰησοῦν, ἀναφερόμεν δέ ὁλόκληρον τό κείμενον διά νά ἐμπλουτίσωμεν τό ἄρθρον. Ἡσαΐας 7.14:

«Διά τοῦτο δώσει Κύριος αὐτοὺς Ὑμῖν σημεῖον.
Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καί τέξεται Υἱόν καί καλέσουσι τό ὄνομα Αὐτοῦ Ἐμμανοὺλ.

***

Ὅσοι ἀναγινώσκουν ἱερὸν Εὐαγγέλιον καί φθάσουν εἰς τās Πράξεις τῶν Ἀποστόλων 8.27 βλέπουν ἐκεῖ πῶς ὁ Θ. Λουκᾶς ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος παίρνει ἐντολήν ἀπό τό Πνεῦμα τό ἅγιον:

«Καί ἀναστάς ἐπορεύθη καί ἰδοὺ ἀνὴρ Αἰθίοψ εὐνοῦχος Δυνάστης Κανδάκης τῆς Βασιλείας Αἰθιοπῶν». **Ἀναγίνωσκε τόν Ἡσαΐαν ΝΓ. 7:**

«ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καί ὡς ἄμνός ἐναντίον τοῦ Κείροντος αὐτόν ἄφωνος... καί ὅτι αἶρεται ἀπό τῆς Γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ»

Καί ἀσφαλῶς ὁ Θ. Φίλιππος θά ὑπέδειξε εἰς τόν Δυνάστην τό σημεῖον τοῦ Ἡσαΐου, τό ἀναγράφον τά τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ὡς περιγράφεται ἀνωτέρω.

Αὐτά τά δύο σημεῖα σχέσιν ἔχοντα μέ τόν Δυνάστην Κανδάκης, ἦσαν ἰσχυρά πειστήρια δι'

αὐτόν ν' ἀσπασθῇ τόν χριστιανισμόν νά βαπτισθῇ καί νά γίνει πρωτοπόρος εἰς τήν Γῆν τῶν Αἰθιοπῶν τόν Α' μ.Χ. αἰῶνα. Δέν θά ἀνατρέξωμεν εἰς τās Εὐαγγελικάς περικοπὰς τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν ὅπου ἡ ὅλη συγγραφή των πραγματεύεται διὰ τό δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἀγίας Τριάδος ὅτι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡμοιώθη μέ ἡμᾶς διὰ νά μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τόν Οὐρανόν. Αὐτά τὰ ἀφήνομεν γιά τοὺς λάτρες τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, γνωστὰ εἰς αὐτοὺς παιδιοῦθεν.

***

Ἀς ἔλθουμε τώρα νά ἐρμηνεύσουμε τό τρίτον σημεῖον καί ἀναφέρομεν ὅτι σύγχρονη μέ τήν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰουδαίου Ἱστορικοῦ Ἰωσήπου:

18ον Βιβλίον Ἀρχαιολογίας του, Κεφ. Γ'

«Γίνεται δέ κατὰ τοῦτον τόν χρόνον Ἰησοῦς, σοφός ἀνὴρ εἶγε ἀνδρα λέγειν χρή.

Ἦν γάρ παραδόξων ἔργων ποιητής, διδάσκαλος ἀνθρώπων, τῶν ἡδονῇ τ' ἀληθῇ δεχομένων, καὶ πολλοὺς μὲν Ἰουδαίους πολλοὺς δέ καὶ ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐπηγάγετο. Ὁ Χριστὸς οὗτος ἦν. Καὶ αὐτόν ἐνδείξει τῶν πρώτων ἀνδρῶν παρ' ἡμῖν σταυρῷ ἐπιτιμηκóτως Πιλάτου οὐκ ἐπαύσαντο οἱ γε πρῶτον αὐτοῦ ἀγαπήσαντες. Ἐφάνη γάρ αὐτοῖς τρίτην ἔχων ἡμέραν πάλιν ζῶν τῶν θεῶν προφητῶν ταῦτα καὶ ἄλλα μύρια θαυμάσια περὶ αὐτοῦ εἰρηκότων. Εἰσέτι νῦν τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τοῦδε ὠνομασμένων οὐκ ἀπέλιπε τό φύλον.

Ἡ μαρτυρία αὕτη εἶναι σωστός καταπέλτης κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμοῦ, οἱ ὅποιοι ἐβδομήκοντα ὁλόκληρα ἔτη μᾶς ἐκούρασαν μέ τήν ἀνιστόρητον προπαγάνδα των ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἓνας μῦθος καὶ ἡ διδασκαλία του ἔλεγε ὅτι εἶναι τό ὅπιον τοῦ λαοῦ. Δι' αὐτό συνετρίβησαν καὶ κείνται πτώματα καὶ χλεύη τῶν ζώντων ἐν τῷ εἰκοστῷ αἰῶνι.

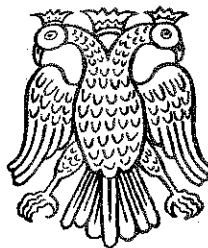
Κατακλείνοντας αὐτὴν τὴν μικρὰν ἀναδρομὴν τῆς Γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὥς ἐπικαλεσθῶμεν τὰ ἅγια αἵματα τῶν μαρτύρων ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ ποὺ καταλήγουν ἕως καὶ τῶν ἡμερῶν μας, μὴ λησμονοῦντες τὰ 70.000.000 τῶν Ρώσων μαρτύρων ποὺ ἐπλούτισαν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἀναγράφοντας ὁμῶς τ' ἀνωτέρω δέν θά πρέπει νά λησμονήσωμεν τὴν πρὸς Ἑβρ. Ἐπιστ. Παύλου 12.1 ὁ ὁποῖος ἀναφέρει διὰ τό νέφος τῶν

μαρτύρων ποὺ ἀποτελοῦν τὴν βασιλικὴν ἀλουργίδα τοῦ νεογεννηθέντος Ἰησοῦ εἰς Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

«Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων ὄγκον ἀποθώμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἀμαρτίαν δι' ὑπομονῆς τρέχομεν τόν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν».

Εὐχόμενοι ἐκ βάθους καρδίας ὅπως ὁ Κύριος τῆς δόξης καταυγάσῃ τὰς καρδίας μας καὶ σταθῶμεν ἐν ταπεινώσει καὶ ἀγνότητι ἐνώπιον τοῦ λύκνου τοῦ γεννηθέντος Ἰησοῦ, παρακαλῶντάς Αὐτόν, ὅπως τύχωμεν τοῦ ἀπείρου ἐλέους Του.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

*****

«**Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμῶνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς.
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 50

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

*****

...ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ Η ΣΩΤΗΡΙΑ

Υπό Νικήτα Κ. Αναγνωστοπούλου
Επιτίμου Δικηγόρου
παρ' Αρείω Πάγω και Συμβουλίω Επικρατείας

I.

Ο άνθρωπος από τῆς πτώσεώς του ἐξ αἰτίας τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ἐπορεύετο μακράν τοῦ φωτός καί τῆς κραταιᾶς προστασίας τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ καί ἐγκαταλείμμενος εἰς τὰς ἰδίας ἀσθενεῖς τοῦ δυνάμεις ἐβυθίζετο ὁλονέν καί βαθυτέρα εἰς τόν βοῦρκον τῆς ἁμαρτίας καί τῆς διαφθορᾶς. Οἱ λαοί εὐρίσκοντο εἰς ἡθικὴν ἐξαθλίωσιν καί κοινωνικήν ἀποσύνθεσιν.

Ἡ πολυθεία καί ἡ εἰδωλολατρεία ἤκμαζον καί ἡ πνευματικὴ κατάπτωση εἶχε φθάσει εἰς τοσοῦτον βαθμόν πλάνης καί ἀσεβείας, ὥστε ἐλατρεύοντο καί ἐπροσκυνοῦντο ὡς θεοί τὰ ἄψυχα καί ἄφωνα εἰδωλα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο καί θυσίαι ζώων καί ἔτρωγον ἐξ αὐτῶν, πρὸς... ἐξευμενισμόν τοὺς. Προσθέτως, ἴσχυε καί τὸ ἀπάνθρωπον καί ἀντικοινωνικόν καθεστὼς τῆς δουλείας, συμφώνως πρὸς τὸ ὁποῖον ὁ δοῦλος ἐγίνετο ἀντικείμενον... ἀγοραπωλησίας.

Ἡ κακία εἶχε ἐκτοπίσει τὴν Ἀρετὴν καί τὸ μῖσος τὴν Ἀγάπην. Καί ἐκυριάρχει παντοῦ ἡ τυραννία, ἡ ἀδικία, καί ἡ καταπίεσις τῶν ἀδυνάτων ἀπὸ τοὺς ἰσχυροῦς. Ὁ Θεορρήμων Ἀπόστολος Παῦλος ἔχει δώσει τὸν προσήκοντα χαρακτηρισμόν τῆς τότε ἀνθρωπότητος: «Ὅτι δαμεν γάρ ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καί συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν» (Ρωμ. δ' 22).

Ἡ παραπαίουσα ἀνθρωπότης ὅμως δέν ἔπαυσε νὰ ἐλπίζει εἰς μίαν καλυτέραν Αὔριον καί νὰ προσδοκᾷ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς κακοδαιμονίας τῆς, διὰ τῆς ἐλεύσεως τοῦ «Μεσσίας», τὸν ὁποῖον εἶχαν προαναγγεῖλει, κατὰ καιροῦς, θεόπνευστοι ἄνδρες τοῦ Ἰσραήλ. Καί ἀνέμενε...

II.

Καί ἐπέστη τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Ἰδοὺ ἀπὸ τοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ ἡ σωτηρία! Τὴν ἁγίαν

χειμερινὴν ἐκείνην νύκτα, πρὸ 1990 ἐτῶν, συνετελέσθη τὸ παμμέγιστον καί ἀκατάληπτον Μυστήριον. Ἐγεννήθη ὁ Προαιώνιος Λόγος καί Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐπηγγελμένος καί ἀναμενόμενος ἐπὶ τόσους αἰῶνας Σωτὴρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, κυοφορηθεὶς, Χάριτι θείᾳ, εἰς τὴν μακαρίαν κοιλίαν τῆς Ἀειπαρθένου Μητρὸς Του Μαρίας, τῆς Παναγίας καί ἀνακλιθεὶς, ὁ Ἀχώρητος, εἰς Φάτιν ἁλόγων.

Οἱ φυσικοὶ νόμοι ἀνετράπησαν. Διότι Σὰρξ ἐγένε ὁ Θεός. Ἐγένε καί ἄνθρωπος ὁ Ἀναμάρτητος, διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον. Τὸ χαρμόσυνον καί ἐλπιδοφόρον μήνυμα ἀνήγγειλαν Ἀγγελοὶ ποῦ ἔψαλλον ὑπὲρ ἁνθρώπων τοῦ ἀπερίττου σπηλαίου τὸν μελωδικόν ὕμνον: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», ἐνῷ ὁ λαμπρότερος ἀστέρας τοῦ Οὐρανοῦ κατηύθυνε τοὺς Μάγους τῆς Ἀνατολῆς, φέροντας πολὺτιμα δῶρα, πρὸ τοῦ λίκνου τοῦ θείου Βρέφους, πρὸς προσκύνησιν τοῦ Σαρκωθέντος Θεοῦ.

III.

Μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ Θεανθρώπου εἰς τὸν κόσμον, ἐρόδισε ἡ αὐγὴ τῆς ἀπολυτρώσεώς του. «Ὁ λαὸς ὁ κατήμενος ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου εἶδε φῶς καί τοῖς καθεμένοις ἐν χώρα καί σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς». (Ματθ. η, 16). Ἀνέτειλεν ὁ «Ἡλὸς τῆς Δικαιοσύνης» καί κατήγαγε μὲ τὴν θείαν ἀκτινοβολίαν Του τὸν δρόμον πρὸς τὴν ἡθικὴν τελειότητα καί τὴν κοινωνικὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καί μετέβαλε τὸν ροῦν τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας, ἀνεγείρας θαυμαστόν Ὁρόσημον, ἀειλαμπές καί ἀκατάλυτον τοῦ κοσμοσωτηρίου Χριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ.

Κατῆλθεν ὁ Χριστὸς εἰς τὴν γῆν Παράκλητος τῶν ἁμαρτωλῶν, ἀπεσταλμένος τοῦ Οὐρανίου Πατρός

καί Ἐνσαρκωτῆς τῆς Εὐδοκίας καί Εὐσπλαγχνίας Αὐτοῦ.

Καί ἐκήρυξε, μέ τήν μελίρρυτον φωνήν Του καί τήν Πειθῶ τοῦ λόγου Του, τήν Νέαν Θρησκείαν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ συμμετρικότερα καί τελειότερα θρησκεία τοῦ κόσμου, διότι εἶναι θεία, κατά τήν ἔμπνευσιν καί βαθύτατα ἀνθρωπίνη, κατά τό περιεχόμενον. Μᾶς ἐξασφαλίζει, ἐάν τήν πιστεύωμεν καί τήν τηρῶμεν, τήν ἀρμονικὴν καί εὐδαίμονα κοινωνικὴν σύμβιωσιν, εἰς τήν παροῦσαν ἐφήμερον ζωὴν καί ὑπόσχεται καί ἐγγυᾶται, διὰ τήν μέλλουσαν, τήν αἰωνίαν μακαριότητα καί δόξαν.

Ἰδρυσε καί τήν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν Του, «ἣτις ἐστὶ τό σῶμα αὐτοῦ, τό πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου». (Ἐφεσ. α' 23), καί «Πύλαι Ἰερουσαλὴμ οὐ κατισχύσουσι αὐτῆς». (Ματθ. ιστ' 18). Τό κέντρον καί μέσον τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου Του καί ἡ Ταμιούχος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ὁδηγοῦντος εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν.

IV.

Ἐξήγαγε τόν ἀνθρώπον ἀπό τήν ἀσεβῆ πλάνην τῆς πολυθείας καί εἰδωλολατρείας καί τοῦ ἐγνώρισε τήν θείαν καταγωγὴν του ἀπό τοῦ Ἐνὸς Ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς καί Πανσόφου Δημιουργοῦ τοῦ Παντός, ὁ ὁποῖος τόν ἐπλάσσε, «κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσίν» Του, κορωνίδα καί ἐγκαλῶπισμα τῆς δημιουργίας Του. Καί τοῦ ὑπέδειξε τήν πίστιν εἰς τόν θεόν καί εἰς Τοῦτον, ὡς Μονογενῆ Υἱόν Αὐτοῦ, ἐνανθρωπήσαντα, διὰ τήν σωτηρίαν του.

Κατά τοῦ αἵσχους τῆς δουλείας καί τῆς τυραννικῆς καί ἀνίσου μεταχειρίσεως τῶν ἀνθρώπων, ἐσάλπισε τήν ἀπεριόριστον πρὸς πάντας καί πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀγάπην, τήν εἰρήνην, τήν ἰσότητα, τήν ἐλευθερίαν καί τήν δικαιοσύνην, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τό ἀρραγές θεμέλιον τῆς εὐημερίας καί ἀληθοῦς προόδου τῶν ἀτόμων καί τῶν Ἐθνῶν.

Καί γενικώτερα, ἐδίδαξε τήν εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς εὐεργέτας, τήν ἐλεημοσύνην καί ἀνιδιοτελῆ ἀγαθοεργίαν, τήν ἀμνησικακίαν, τήν μετάνοιαν, τήν συγχωρητικότητα καί τήν ταπείνωσιν, τῆς ὁποίας ἔδωκε τό πρῶτον ὑπέροχον παράδειγμα, γεννηθεὶς «ἐν σπηλαίῳ» καί ἀνακλιθεὶς «ἐν φάτνῃ», καίτοι ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Παμβασιλέως τοῦ Ὁρατοῦ καί

τοῦ ἀοράτου κόσμου, «τῆς Βασιλείας — τοῦ ὁποῖου — οὐκ ἔσται τέλος».

Καί κατεδίκασε μέ δριμύτητα τὸν πλοῦτον, ὅταν ἀποθησαυρίζεται ὑπὸ τῶν φιλαργύρων καί τῶν πλεονεκτῶν καί δὲν διατίθεται πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πτωχῶν, τῶν δυστυχούντων, τῶν πασχόντων καί ἐν γένει τῶν ἐχόντων ἀνάγκην βοηθείας συνανθρώπων μας.

V.

Καί δὲν ὑπῆρξε μόνον ὁ εὐπαρρησίαστος Κῆρυξ τῶν ὡς ἄνω καί ἄλλων αἰωνίου κύρους Ἀρχῶν καί Ἰδεῶν, ἀλλὰ, ὢν καί Θεός, ἐσφράγισε ταύτας μέ τά θαύματά Του. Καί τυφλοὺς ἐφώτισε καί παραλυτικούς ἀνῶρθωσε καί δαιμονισμένους ἐλευθέρωσε καί ἄλλους ἐθεράπευσε, ἀκόμη καί νεκροὺς ἀνέστησε!

Καί ἐν τέλει, χάριν αὐτῶν τῶν ἀλαθήτων Εὐαγγελικῶν Ἀληθειῶν, ἀνῆλθε ἀγγογύστως ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, διὰ τήν σωτηρίαν καί ἀνύψωσιν τοῦ πεσόντος ἀνθρώπου, ἀφοῦ προηγουμένως ἐταπεινώθη, ἐμαστιγώθη, ἐχλευάσθη καί διεπομπεύθη, ὡς ὁ ἔσχατος τῶν κακούργων, ἀποδείξας ἐμπράκτως τήν ἄπειρον ἀγάπην Του πρὸς αὐτόν.

Καί ἐπεσφράγισε τήν θεότητά Του, διὰ τῆς πανεκλάμπρου Ἀναστάσεως καί Ἀναλήψεώς Του εἰς τόν Οὐρανόν, θριαμβευτῆς τοῦ Ἰεροῦ καί τοῦ θανάτου καί διήνυξε εἰς τὸν πιστεύοντα καί μετανοοῦντα ἁμαρτωλὸν τήν εἰσοδὸν εἰς τὴν πάνμφωτον καί πάντερπνον Ἐπουράνιον Βασιλείαν.

VI.

Ἄς στρέψωμεν εὐλαβῇ τήν σκέψιν πρὸς τό Ἱερὸν Σπήλαιον, τό ἀπέριπτον καί αἰώνιον Πνευματικὸν Ἀνάκτορον, τοῦ ἐν αὐτῷ Σαρκωθέντος Σωτῆρος Χριστοῦ καί ἐν ἀνατάσει ψυχῆς, ἃς συμπάλλωμεν μετὰ τοῦ ἱεροῦ ψαλμωδοῦ: «Ἡ Γέννησίς Σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό φῶς τό τῆς γνώσεως· ἐν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπὸ ἄστέρος ἐδιδάσκοντο Σέ προσκυνεῖν τόν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης καί Σέ γινώσκειν ἐξ ὕψους Ἀνατολῆς, Κύριε, Δόξα Σοι».

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΕΙΠΝΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΙΑ΄ Κυριακή (Λουκᾶ) Λουκ. ΙΔ΄ 16-24

«Ἀνθρωπὸς τις ἐποίησε δεῖπνον
μέγα καὶ ἐκάλεσεν πολλούς...»

Ἀγαπητοί μου, Ἐπειδὴ ἡ παραβολὴ τοῦ Σπορέως κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἔκδοσιν τῆς Φ.Ο. ἐδημιούργησεν καλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας, παρεκλήθην, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, νὰ μεταδίδουμε τοιαῦτα μυνήματα ἐρμηνεύοντες παραβολὰς τοῦ Κυρίου δίδοντας σχετικὴν Πατερικὴν ἐρμηνείαν καὶ παραδείγματα. Ὁ Λυτρωτὴς, ὁ ὁποῖος γεννᾶται τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐν τῇ Γῇ, εἰς Βηθλέεμ τῆς Ἰουδαίας θὰ προσπαθῶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ παρόντος φύλλου νὰ ἐπικοινωνήσω ὅσο εἶναι δυνατόν μαζί σας τῇ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ διότι τὸ δεῖπνον ποῦ παραθέτει ὁ Κύριος ἔχει βαθυτάτην πνευματικὴν ἐννοιαν.

Δὲν θὰ δώσω Εὐαγγελικὸν κείμενον τῆς παραβολῆς ἀλλὰ θὰ δώσω ἓνα μέρος μιᾶς ἀπλουστευμένης Θεολογικῆς παραφράσεως, διότι ἂν ἔδιδα καὶ τὸ ἀρχαῖον κείμενον ποῦ ἀναγινώσκεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θὰ κατελάμβανα ὅλον τὸν χώρον τῆς γραφῆς μου. Αὐτὴ τὴν φορὰ μᾶς ὁμιλεῖ ὁ Ἅγ. Ἱεράρχης Θεοφύλακτος, Βουλγαρίας, δεινὸς ἐν τοῖς χριστιανικοῖς πράγμασι. Ὁ Ἅγ. Θεοφύλακτος, Εὐβοεὺς τὴν καταγωγὴν, ὑπῆρξε Ἀρχιερεὺς τῆς Βουλγαρίας τὸ σωτήριον ἔτος 1078, ἐγκαταλείψας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μέγιστον συγγραφικὸν ἔργον. Ἐπειδὴ εὕρισκομεν τὴν θεολογικὴν μετάφρασιν προσηρμοσμένην εἰς τὰ μέτρα μας, δίδομεν ἓνα σημαντικὸν μέρος αὐτῆς:

Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: Ἐκαμε κάποιος ἄνθρωπος μεγάλο δεῖπνον καὶ ἐκάλεσε πολλούς. Τὴν ὥραν τοῦ τραπέζιου ἔστειλε τὸ δούλο του νὰ πῇ στοὺς καλεσμένους: Ἐλᾶτε, εἶναι ὅλα ἔτοιμα. Κι ἄρχισαν ὅλοι μετὰ μιᾶ γνώμῃ νὰ παρακαλοῦν νὰ μὴν παρευρεθοῦν. Ὁ πρῶτος τοῦ εἶπε ἀγόρασα χωράφι καὶ ἔχω ἀνάγκη νὰ βγῶ καὶ νὰ τὸ δῶ. Σὲ παρακαλῶ, θεωρησέ με δικαιολογημένο. Κι ὁ δεύτερος εἶπε ἀγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια καὶ πηγαίνω νὰ τὰ δοκιμάσω. Σὲ παρακαλῶ, θεωρησέ με δικαιολογημένο. Κι ὁ τρίτος εἶπε. Ἐκαμα τὸ γάμο μου καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰρθῶ». Κι ὅταν κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ποῦ ἦσαν μαζί του στὸ τραπέζι εἶπε: μακάριος εἶναι ὁποῖος πάρῃ τὸ γέφυμα του στὴ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος τοῦ ἐξηγεῖ πλατύτερα, πὺς πρέπει νὰ φανταζώμαστε τὰ δεῖπνα τοῦ Θεοῦ. Καὶ λέει τὴν παραβολὴν αὐτὴν, ὀνομάζοντας ἄνθρωπο καὶ τὸν φιλάνθρωπο πατέρα του. Γιατί ὅταν ὁ Θεὸς κἀν ὑπαινιγμὸν γιὰ τὴν τιμωρητικὴν του δύναμιν ὀνομάζεται στὴν Γραφὴ πάνθηρας καὶ πάρδαλη καὶ ἄρκτος. Ὅταν ὅμως εἶναι νὰ ὑποδηλώσῃ κάποια φιλάνθρωπία παρουσιάζεται, ὅπως τώρα, σάν ἄνθρω-

πος. Ἐπειδὴ ἡ παραβολὴ μιλά γιὰ τὴν πῖο μεγάλη φιλάνθρωπία ποῦ ἔκαμε σ' ἐμᾶς, κάνοντας νὰ κοινωνήσωμε ἀπὸ τῆς σάρκα τοῦ Γιοῦ του, τὸν ἀποκάλεσε «ἄνθρωπο». Καὶ τὴν φιλάνθρωπία του αὐτὴ τὴν ἐκάλεσε δεῖπνον μεγάλο, δεῖπνον, γιατί στοὺς τελευταίους καιροὺς, καὶ ὅπως στὴ δόξη τοῦ κόσμου, ἦρθε ὁ Κύριος. Κι εἶναι μεγάλο τὸ δεῖπνον αὐτό, γιατί ὁλοφάνερα εἶναι μεγάλο τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας μας. Καὶ τὴν ὥραν τοῦ δεῖπνου ἔστειλε τὸ δούλο τοῦ. Ποιὸς εἶναι αὐτός ὁ δούλος; Ὁ Γιὸς τοῦ Θεοῦ ποῦ πῆρε δούλου μορφὴν, καὶ ἔγινε ἄνθρωπος καὶ σάν ἄνθρωπος στάλθηκε στὴ γῆ. Πρόσεξε ἀκόμα πὺς δὲν εἶπε δούλο ἀλλὰ τὸ δούλο ἀλλὰ τὸ δούλο, αὐτὸν ποῦ μετὰ τὴν ἀνθρώπινη φύσιν του ἐδαρέστηκε καὶ στάθηκε δούλος πιστός. Δὲν ἦταν ἀρεστός στὸ Θεὸ μόνο, ἐπειδὴ ἦταν Γιὸς καὶ Θεὸς ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ ἦταν ἄνθρωπος, ποῦ αὐτός μόνο ἀναμάρτητος ὑπηρετήσε τὰ θελήματα καὶ τίς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Κι ἀφοῦ ἐκπλήρωσε ὅλες τίς ὑποχρεώσεις, ποῦ ἀπαιτοῦσε ἡ δικαιοσύνη, λέγεται γι' αὐτόν ὅτι ἔγινε δούλος τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρα του. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, μόνο αὐτός κατ' ἐξοχὴν μπορεῖ νὰ λέγεται δούλος τοῦ Θεοῦ. Κι ὅτι στάλθηκε τὴν ὥραν τοῦ δεῖπνου σημαίνει τὴν ὀρισμένην καὶ κατάλληλην στιγμήν. Κι αὐτὴ ὑπῆρχε ἄλλη πῖο κατάλληλη εὐκαιρία, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς βασιλείας τοῦ Αἰγυπτίου, ὅταν ἔπρεπε νὰ καταλυθῇ ἡ κακία ποῦ εἶχε κορυφωθῇ. Ὅπως οἱ γιατροὶ ἀφήνουν τὴν ὑπουλη καὶ κακοήθην ἀρρώστια νὰ ἐκδηλώσῃ ὅλη τὴν δύναμίν της καὶ τότε χρησιμοποιοῦν τὰ φάρμακά της, ἔτσι καὶ ἡ ἁμαρτία ἔπρεπε νὰ παρουσιάσῃ ὅλη τὴν ποικιλίαν της καὶ ἔπειτα ὁ μεγάλος γιατρός νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ φάρμακόν. Γι' αὐτὸ περίμενε ὁ Κύριος νὰ συμπληρώσῃ ὁ διάβολος τὸ μέτρο τῆς κακίας καὶ τότε, ἀφοῦ ἔλαβε σάρκα, μετὰ τὴν ἁγία του ζωὴν ἐθεράπευσε κάθε εἶδος κακίας. Στάλθηκε λοιπὸν στὴν ὥραν, στὴν ἐπίκαιρην καὶ κατάλληλην δηλαδὴ στιγμήν. Ἐτσι λέει καὶ ὁ Δαβὶδ: «Ζώσου τὸ σπαθὶ σου, δυνατέ, στὸ μηρό σου στὴν ὥραν τῆς ἀκμῆς σου».

Σπαθὶ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ μηρὸς σημαίνει τὴν γέννησίν του μέσα στὴ σάρκα, ποῦ ἔγινε τὴν ὥραν τῆς ἀκμῆς, δηλαδὴ τὴν κατάλληλην στιγμήν. Καὶ στάλθηκε, γιὰ νὰ μιλήσῃ στοὺς καλεσμένους: Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ καλεσμένοι; Ἴσως καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, γιατί ὅλους τοὺς ἐκάλεσε ὁ Θεὸς νὰ τὸν γνωρίσουν μετὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἁρμονίαν τῆς φύσεως ἀπὸ τὴν μιάν, καὶ μετὰ τὸ φυσικὸν νόμον ἀπὸ τὴν ἄλλην. Ἴσως καὶ πῖο ἰδιαίτερα οἱ Ἰσραηλῖτες, ποῦ τοὺς ἐκάλεσε μετὰ τὸ Νόμον καὶ τοὺς Προφῆτας. Σ' αὐτοὺς ἐστάλθηκε πρῶτα ὁ Κύριος, στὰ πρόβατα τοῦ Ἰσραὴλ. Αὐτός λοιπὸν ἔλεγε: Ἐλᾶτε, γιατί εἶναι πῖα ἔτοιμα ὅλα. Σ' ὅλους εὐαγγελιζόμενος ὁ Κύριος ὅτι εἶναι κοντά μας καὶ μέσα μας ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Κι αὐτοὶ ἄρχισαν μετὰ μιᾶ γνώμῃ ν' ἀρνοῦνται νὰ παρευρεθοῦν, σὰ νὰ τοὺς δόθηκε σύνθημα. Ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων, ἀφοῦ ἀρνήθηκαν νὰ ἔχουν βασιλιά τοὺς τὸν Ἰησοῦ, δὲν ἀξιώθηκαν καὶ τὸ δεῖπνον. Ἄλλος ἀπὸ ἀγάπην τοῦ πλοῦτου, καὶ ἄλλος τῶν ἡδονῶν. Αὐτός ποῦ ἀγόρασε τὸ χωράφι καὶ ὁ ἄλλος τὰ ζευγάρια τῶν βοδιῶν, πρέπει νὰ θεωρηθοῦν σάν φίλοι τοῦ πλοῦτου καὶ

φιλήδονος αὐτός πού ἔκαμε τό γάμο του. Κι ἂν θέλῃς, χωράφι ἀγοράζει αὐτός πού ἀπό τή σοφία τοῦ κόσμου δέν παραδέχεται τό μυστήριο. Χωράφι ὁ κόσμος καί γενικά ἡ φύση κι αὐτός πού τή φύση βλέπει δέν παραδέχεται τό υπερφυσικό. Ἀποβλέποντας λοιπόν ὁ Φαρισαῖος στό χωράφι, δηλαδή ἔχοντας τό νοῦ του στούς νόμους τῆς φύσεως δέν παραδέχτηκε ὅτι ἡ Παρθένος ἐγέννησε τό Θεό, ἐπειδή ἦταν υπερφυσικό. Ἀλλά κι αὐτοί πού ὅλοι καυχιοῦνται γιά κοσμική σοφία, γιά τό χωράφι τοῦτο, δηλαδή, τή φύση, ἀγνόησαν τόν Ἰησοῦ, πού ἀνανέωσε τή φύση. Μ' αὐτόν τέλος πού ἀγόρασε τά πέντε ζευγάρια βόδια καί τά δοκιμάζει, μπορεῖ νά ἐννοήσῃ καί τόν ἄνθρωπο πού ἀγαπᾷ τήν ὕλη, πού ἔδωσε τίς πέντε αἰσθήσεις τῆς ψυχῆς μέ τίς αἰσθήσεις τοῦ σώματος κι ἔκαμε σάρκα τήν ψυχή. Γι' αὐτό τό λόγο ἀφοῦ εἶναι ἀπασχολημένος μέ τή γῆ, δέ θέλει νά πάρῃ μέρος στό πνευματικό δείπνο. Ρωτᾷ καί ὁ σοφός: «τί νά καταλάβῃ αὐτός πού κρατᾷ τό ἄλעטרי»; Κι αὐτός πού χάνει τή θέση του στό δείπνο γιά τή γυναῖκα, μπορεῖ νά εἶναι φιλήδονος, πού τή σάρκα, τή συντροφιά τῆς ψυχῆς, ποθώντας περισσότερο καί μένοντας μέσα σ' αὐτή, δέν μπορεῖ ν' ἀρέσῃ στό Θεό. Μπορεῖς ὅμως νά τά ἐξηγήσῃς καί κυριολεκτικά: χάνομε τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί γιά χωράφια καί γιά ζευγάρια βοδιῶν καί γιά γάμους, μένοντας κολλημένοι σ' αὐτά καί ξεδεύοντας σ' αὐτά ὅλη τή ζωή μας καί κάποτε φτάνοντας νά χύσωμε καί αἷμα. Καί δέν ἔχομε στό νοῦ μας οὔτε ἐκτελοῦμε καμμιᾶ βουλή τοῦ Θεοῦ καί κανένα λόγο.

«Ἦρθε ὁ δούλος καί τά ἀνάφερε αὐτά στόν Κύριό του. Τότε θύμωσε ὁ οἰκοδεσπότης κι εἶπε στόν δούλο του. Ἔβγα γρήγορα στίς πλατεῖες καί στούς δρόμους τῆς πόλεως καί φέρε στό σπίτι τοὺς φτωχοὺς, τοὺς δρόμους τῆς πόλεως καί φέρε στοὺς τυφλοὺς. Κι ὁ δούλος εἶπε. Κύριε, ἔγινε ὅπως εἶπες κι ἀκόμα ὑπάρχει τόπος. Κι εἶπε ὁ Κύριος στό δούλο. Ἔβγα στοὺς δρόμους καί στοὺς φράχτες τῶν χωραριῶν καί πῖσέ τους νάρθοῦν γιά νά γεμίσῃ τό σπίτι. Σᾶς βεβαιῶνω ὅτι κανένας ἀπό τοὺς καλεσμένους μου ἐκείνους δέ θά δοκιμάσῃ τό φαγητό μου». Ἐκδιώχθηκαν οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων καί κανένας ἀπ' αὐτούς δέν ἐπίστεψε στό Χριστό, ὅπως καί οἱ ἴδιοι μέ κακία καυχιοῦνταν. «Μήπως ἐπίστεψε κάποιος ἀπό τοὺς ἄρχοντες σ' αὐτόν»; Αὐτοί λοιπόν οἱ διδάσκαλοι τοῦ Νόμου κι οἱ Γραμματεῖς, ὅπως λέει ὁ προφήτης ἀπὸ ἀνοησία ἔξέπισαν ἀπὸ τή χάρη. Δέχτηκαν ὅμως πρόσκληση, οἱ ἄλλοι Ἰουδαῖοι πού παρομοιάζονται μέ κουντσούς, τυφλοὺς καί ἀνάπηρους, οἱ κουντσοὶ τοῦ κόσμου κι οἱ ἀσήμαντοι. Γιατί ὁ κόσμος ἐθαύμαζε τοὺς λόγους, πού ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τή χάρη, ἐβγήκαν ἀπὸ τό στόμα τοῦ Ἰησοῦ καί χαιρόταν μέ τή διδασκαλία του.

Ὁ κάθε χριστιανός ἔχει ἀναλάβει καί κάποιον ἀγῶνα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς καί μαζί μέ τήν εὐκαιρὸν νηστείας τῶν Χριστουγέννων, κάνει καί μίαν προσπάθειαν περιστολῆς τῆς μεγαλαυχίας γλώσσης του, μετριάσει τὰ τυχόν «διερχόμενα» ἀπρεπῆ ἐκ τοῦ στόματός του, σκοτώνει τό μῖσος πού ἐμφωλεῖ εἰς τήν καρδίαν του καί καθιστᾷ τήν σάρκα του καί τό πνεῦμα του μακράν ἀπὸ κάθε δαιμονικὴν προσβολήν, διὰ νά δυνηθῇ νά λάβῃ μέρος εἰς τήν παρατιθεμένην τράπεζαν τοῦ

φιλοστόργου Πατρός, ὡς ἀναγράφει ὁ θεῖος πατήρ ἱεράρχης Θεοφύλακτος.

Ὁ συνειδητός χριστιανός ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀγωνίζεται «νυχθήμερον» νά ἐπιτύχῃ αὐτά πού θέλει ὁ Οὐράνιος Πατήρ, ἀλλὰ ὅταν ἡ Ἐκκλησία θέτῃ τό σωτήριο φάρμακον τῆς νηστείας, τότε «ἀνασκουμπώνεται» διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ κακοῦ πού ἐμφωλεῖ εἰς τὸν κόσμον μέ ἀρχηγόν τόν Διάβολον, πού τὰ ἰοβόλα βέλη του καθίστανται «ὀξύτονα». Ἡ πείρα ἐνός ἐκάστου εἶναι πολὺτιμος καί δέν πρέπει, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐπιτρεπτόν, νά φεύγῃ ἀπὸ τὸν ἀγῶνα του, οὕτως ὥστε νά καταστῇ, κατὰ τό δυνατόν, μέτοχος τοῦ δείπνου πού παραθέτει ὁ Κύριος.

Ἄς μὴν μοιάσουμε, ἀδελφοί μου, μ' αὐτοὺς πού «ἀγρόν ἠγόρασαν» ἢ μ' αὐτοὺς πού μετέβησαν νά δοκιμάσουν «τά πέντε ζεύγη βοῶν» ἢ καί μ' αὐτοὺς πού ἐκδεδομένοι εἰς τὴν ἁμαρτίαν «γυναῖκα ἔγνημα καί οὐκ δύναμαι ἐλθεῖν». Αὐτά ὅλα «τά ἔχουμε παρητημένον» πρέπει νά ἐξοβελισθοῦν ἀπὸ τὴν ζωὴν μας διότι ὅπως εἶπαμε καί ἄλλην φορὰν διερχόμεθα τὴν οὐσιαστικὴν κατάστασιν τοῦ τέλους τῶν αἰώνων καί πρέπει νά λυτρωθοῦμε. Τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, ὀλοφάνερα εἶναι πλησίον μας. Ὁ χρόνος «στένεψε» καί ἀλλοιμόνόν μας νά εὐρεθοῦμε χωρὶς ἔνδυμα γάμου. Αὐτά πού γράφονται δέν εἶναι ἀπλὲς σκέψεις διὰ νά γεμίσουν τό χαρτί, ἀλλὰ σὰν πνευματικὸς πατέρας καλῶ καί τὸν ἑαυτόν μου καί σᾶς, νά ξεχάσουμε τί ἔχομε κάνει μέχρι τώρα, καί μέ καθαρὰν ψυχὴν καί ἀγνισμένον σῶμα, νά βρεθοῦμε εἰς τό «παρατεθειμένον» δείπνον, δοξάζοντες Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Εἶθε ὁ ἀνακλιθεὶς Κύριος ἐν τῇ φάτνῃ τῆς Ἰουδαίας, νά φανῇ ἰλεως, εἰς ὅλον τὸν κόσμον καί ἡμᾶς.

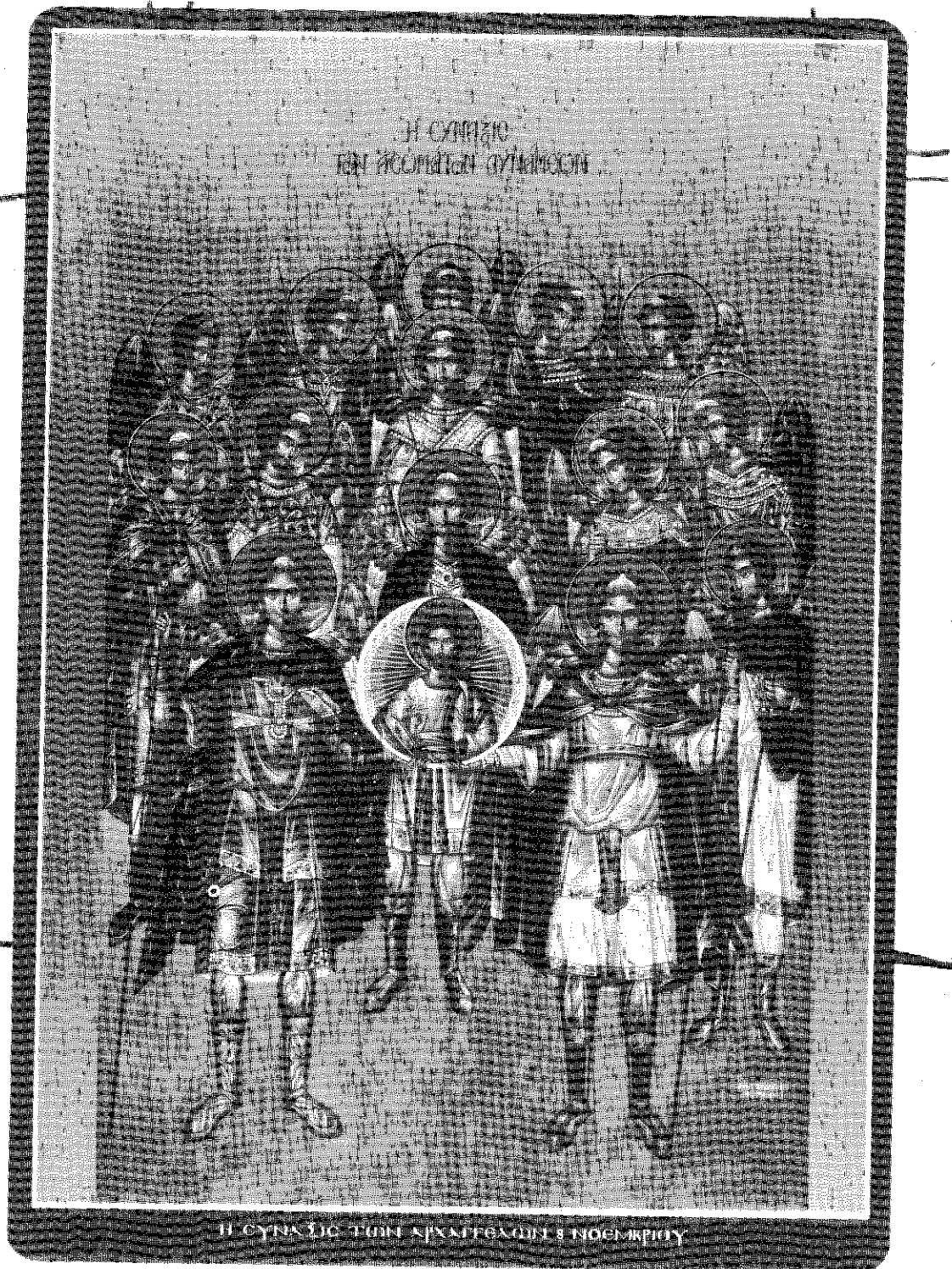
ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΕΥΧΑΙ

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπευθύνει ἐγκαρδίους εὐχὰς εἰς τὸν ἐορτάζοντα Σεβ. Χίου καί Οἰνουσῶν κ. Στέφανον ὅπως ὁ Κύριος ἐνισχύει αὐτόν κατ' ἄμφω ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καί Ἑθνους.

ΑΓΙΟΙ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΙ

Οἱ Ἅγιοι Ἀρχάγγελοι, οἱ Ἄγγελοι καὶ ὅλαι αἱ νοεραὶ δυνάμεις ὡς ἀναφέρονται παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου:

«Οἱ Ἄγγελοι εἰσὶ λειτουργικά Πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποσταλλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν» (Ἑβρ. 1.14) εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ πνευματικῶς διοικοῦν ὁλόκληρον τὴν Ὑφήλιον τοῦ σύμπαντος κόσμου. Εἶναι ἀφανεῖς σὲ μᾶς ποῦ ἔχουμε παχυλοὺς ὀφθαλμούς καὶ δὲν τοὺς βλέπομεν ἀλλὰ διαπεπιστευμένοι, παρὰ τοῦ Παντοκράτορος «περιφέρουν» τὴν κτίσιν παρευρισκόμενοι ἐνώπιον τοῦ Θρόνου Του καὶ δοξολογοῦντες Αὐτόν διηνεκῶς ἐκτελοῦντες ἐν ταύτῃ τὰς θελήσεις τῆς Τρισηλίου Θεότητος. Ἡ ὥς ἄνω παράγραφος πρὸς Ἑβραίους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἶναι ἄκρως διαφωτιστικὴ ἐπιρρωνύουσα τὰ γραφόμενά μας.

Ἡμεῖς οἱ βεβαπτισμένοι ἐν τῷ ὀνόματι τῆς Τριαδικῆς Θεότητος μυρωνόμενοι παρὰ τοῦ ἁγίου Μύρου γενόμεθα στοιχεῖα δεκτικὰ τῆς Θείας Χάριτος, καὶ ἔχομεν ἔμφυτον τὴν πίστιν ὅτι αἱ ἅγαι αὐταὶ δυνάμεις εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ μαζί μας πολεμοῦν τὸ ἐνυπάρχον κακόν τῶν ὑποχθονίων δυνάμεων. Ἡ πείρα μας εἶναι τοιαύτη καὶ τὸ πιστεύομεν ἀπολύτως, ὅτι ὁ βεβαπτισμένος χριστιανός, τῇ οἰκείᾳ αὐτοῦ θελήσει, μάχεται κατὰ τοῦ ἀντιχρίστου καὶ φέρει θανάσιμα πληγμάτα κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀρχαίου δράκοντος. Ὡς ἀναθῶμεν εἰς τὸ Κεφάλαιον τῆς Γενέσεως Γ' 14 ὅπου ἐκεῖ ὁ Χριστὸς καταφέρει θανάσιμον πληγμὰ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὄφεως ὡς ἀκολουθῶς:

«Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ ὄφει ὅτι ἐποίησας τοῦτο, ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς... καὶ ἔχθραν θήσω ἀνά μέσου σου τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτὸς σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν.

Μ' αὐτὰς τὰς σκέψεις ἐλαυνόμενοι πρέπει νὰ κάμνωμεν ἔστω καὶ Ἀκαδημαϊκὴν μνείαν τί εἶναι οἱ Οὐράνιοι Νόες καὶ ὅλα τὰ Ἀρχαγγελικά Τάγματα. Ὡς ἀναγράψωμεν ὀλίγα διὰ νὰ προσδώσωμεν, ἔστω καὶ ἀμυδράν εἰκόνα τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν τῶν ὑπεραρχίων Νοῶν:

α) Εἰς τὸ βιβλίον Ἰώβ Κεφ. 38. 7 ἀναφέρεται σαφῶς ὅταν ὁ Κύριος ἐδημιούργη τὸν ἑναστρον Οὐρανόν οἱ Ἄγγελοι πρὸ τοῦ ἑξαΐσιου αὐτοῦ θαύ-

ματος ἦνεσαν τὴν Παντοδυναμίαν τοῦ Δημιουργοῦ των. Ὁ Ἰώβ ἱστορικόν πρόσωπον ἀναφερόμενον πλειστάκις ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ εἶδε μέ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τοῦ ὅτι οἱ Ἄγγελοι ἐξεθαμβήθησαν ἐπὶ τῇ δημιουργίᾳ τῶν Οὐρανίων ἀστρικῶν σωμάτων. Μᾶς μεταφέρει νοερῶς ὁ πολυάθλος Ἰώβ καὶ ἡμεῖς ἀναγινώσκοντες τὸ ἑδάφιον αὐτὸ σκιρτᾷ ἡ καρδίᾳ μας ἀπὸ εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλίαςιν. Τὸ παραθέτομεν:

«Ὅταν ἐγεννήθησαν ἄστρα, ἦνεσάν με, φωνῇ μεγάλῃ πάντες οἱ Ἄγγελοί μου.

β) Ἡ ὕπαρξις τῶν Ἀρχαγγέλων καὶ ἀγγέλων εἶναι καταφανὴς εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ δὲν θά θελήσωμεν νὰ περιγράψωμεν τὶς ἀπειρες περιπτώσεις των ἀλλὰ νὰ ἐνθυμηθῶμεν μόνον ὅτι μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Πρωτοπλάστων καὶ τὴν ἔξωσιν αὐτῶν ἐκ τοῦ Παραδείσου, Φλογίνη Ρομφαία ἐφύλασσε τὸν Παράδεισον, καὶ ἀναφερόμεν τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς Γραφῆς διὰ τὴν τάξιν

«Καὶ ἔταξε τὰ Χερουβὶμ καὶ τὴν φλογίνην ρομφαίαν τὴν στρεφομένην φυλάσσειν τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς» (Αὐτόθι 24).

γ) Ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ ἡ ἐμφάνισις τῶν Ἀγγέλων εἶναι «κατάδηλος» διότι ἐκεῖ βλέπομεν σαφῶς τὸν ἄγγελον Γαβριὴλ νὰ ἐκτελῇ τὸ θέλημα τῆς Τριαδικῆς Θεότητος μεταφέρων τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἰς τὴν νεαράν Κόρην Μαρίαν τῆς Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας. Ὁ Ἄγγελος αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποῦ αἱ ὕψιστα ἐνέργειαι τοῦ διαποτίζουν τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ εἶναι τῷ ὄντι εὐτυχεῖς καὶ μακάριοι οἱ ἀναγινώσκοντες τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἐντρυφῶντες εἰς τὰ νοήματα αὐτοῦ. Ἐπιλέγομεν καὶ ἄλλα σημεῖα Εὐαγγελικά.

δ) Ἄλλο σημεῖο ἐμφανὲς ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ τὸ βλέπομεν εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον Κεφ. 22.24 ὅπου βλέπομεν τὸν Κύριον ἐν τῷ Κήπῳ τῆς Γεθσημανῆς προσευχόμενον καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἐληληθῶς ὁ ἰδρῶς τοῦ μετώπου Του κατήρχετο ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος. Παραθέτομεν ὁλόκληρον τὸ κείμενον πρὸς ἄμεσην εὐκολίαν τοῦ φίλου ἀναγνώστου. Δὲν θά παραλείψω ν' ἀναφέρω ὅτι τὸ σημεῖον αὐτὸ πάντοτε δημιουργεῖ συνταρακτικὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν κατὰ τὰς ἁγ. ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάσχα:

«Καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἔκτενέστερον προσήχθε· ἐγένετο δὲ ὁ ἰδρώς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν» (Λουκ. 22.44).

ε) Ἄλλο σημεῖον ἐμφανοῦς παρουσίας τῶν Ἀγγελικῶν δυνάμεων εἶναι το σημεῖον τῆς Ἀποκαλύψεως Κεφ. 12.7 τὸ ὁποῖον ἀναφέρομεν ὁλόκληρον:

«Καὶ ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ Οὐρανῷ· ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ Ἄγγελοι αὐτοῦ τοῦ πολεμῆσαι μετὰ τοῦ δράκοντος· καὶ ὁ δράκων ἐπολέμησε καὶ οἱ Ἄγγελοι αὐτοῦ οὐκ ἴσχυσεν, οὐδὲ τόπος εὑρέθη αὐτῷ ἐν τῷ οὐρανῷ» (Ἀποκάλ. 12. 7-8).

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον βλέπομεν τὰς ἐπουρανίους δυνάμεις καὶ δὴ τὸν ἄρχοντα Μιχαὴλ κατατροπώνοντα τὸν ἀρχαῖον ὄφιν, ὅπως σαφῶς ἀναγράφεται ἐν τῇ Ἀποκαλύψει.

Νομίζομεν ὅτι κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ποῦ ἐξετέθησαν δὲν θά ὑπάρξει χριστιανὸς ὁ ὁποῖος νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ὑπαρξιν τῶν ἀρχαγγελικῶν δυνάμεων, διότι ἄλλως κατατάσσεται μετὰ τῶν Σαδουκαίων οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπίστευαν οὔτε εἰς τοὺς Ἀγγέλους οὔτε εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν ὡς σαφῶς ἀναφέρεται ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ βλέποντας ἐκεῖ τὸν Ἰησοῦν συνομιλοῦντα μ' αὐτοὺς καὶ ἀπορρίπτοντας τὰς δοξασίας των καὶ τὰς πλάνας των!

Ἄς ἀφήσομεν τώρα τὸν Ἀγ. Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν νὰ μᾶς περιγράψῃ τὴν ὑπαρξιν τῶν Ἀγγέλων καὶ τὰς ιδιότητάς των εἰς τὰ δογματικά του (Β' 3) περὶ Ἀγγέλων.

Β' (3) 17. Διὰ τοὺς ἀγγέλους

Ὁ ἴδιος κτίστης καὶ δημιουργὸς τῶν ἀγγέλων, ποῦ τοὺς ἐδημιούργησεν ἐκ τοῦ μηδενός καὶ τοὺς ἔκαμεν κατὰ τὴν ἰδικὴν του εἰκόνα ἀσώματον φύσιν, ὡσάν κάποιον ἄνεμον καὶ αἶλον φωτιάν, ὅπως λέγει ὁ Θεὸς Δαυΐδ· «Ὁ ποιὼν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα», περιγράφοντας τὴν εὐκίνησιν καὶ τὴν φλογερότητα καὶ τὴν θερμότητα καὶ τὴν διεισδυτικότητα καὶ τὴν ταχύτητά των εἰς τὸν Θεὸν πόθον καὶ τὴν θεῖαν ὑπηρεσίαν, καὶ τὴν ἀνοδικὴν των τάσιν καὶ τὴν ἀπομάκρυνσίν των ἀπὸ κάθε ὑλικὴν σκέψιν.

Ὁ ἄγγελος λοιπὸν εἶναι ὑπαρξὶς πνευματικὴ, αεικίνητος, ἐλευθέρη, ἀσώματος, ποῦ ὑπηρετεῖ τὸν

Θεόν, καὶ κατὰ χάριν ἔχει λάβει τὴν φύσιν τῆς τῆς ἀθανασίας, ποῦ τὸ σχῆμα καὶ τὴν κατάστασιν αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως μόνον ὁ Κτίστης γνωρίζει. Καὶ ὀνομάζεται ἀσώματος καὶ αἶλος ἐν σχέσει μὲ ἡμᾶς· διότι κάθε τι ποῦ συγκρίνεται μὲ τὸν Θεόν, τὸν μόνον ἀσύγκριτον, ἀνευρίσκεται ὅτι εἶναι δυσκίνητον καὶ ὑλικόν· ἐπειδὴ μόνον τὸ θεῖον εἶναι ἀληθῶς αἶλον καὶ ἀσώματον.

Εἶναι λοιπὸν ὁ ἄγγελος φύσις λογικὴ, πνευματικὴ καὶ ἐλευθέρη, μεταβλητὴ σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς, δηλαδὴ μεταβλητὴ μὲ τὴν θέλησίν τῆς· διότι κάθε τι ποῦ ἔχει δημιουργηθῆ εἶναι καὶ μεταβλητόν, καὶ μόνον τὸ ἀδημιούργητον εἶναι ἀμετάβλητον. Ἐπίσης κάθε τι λογικόν εἶναι ἐλεύθερον. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ ἄγγελος εἶναι λογικὴ καὶ πνευματικὴ φύσις, εἶναι ἐλευθέρη· ἐπειδὴ ὁμως εἶναι φύσις ποῦ ἔχει δημιουργηθῆ, εἶναι μεταβλητὴ, μὲ δυνατότητα νὰ μένῃ σταθερά καὶ νὰ προοδεύῃ εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ καὶ νὰ κατευθύνεται εἰς τὸ κακόν.

Δέν ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ μετανοήσῃ, διότι εἶναι καὶ ἀσώματος. Ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ ἡμπορεῖ νὰ μετανοήσῃ λόγῳ τῆς ἀσθενείας τοῦ σώματός του. Εἶναι ἀθάνατος ὅχι ἐκ φύσεως, ἀλλὰ κατὰ χάριν· διότι κάθε τι ποῦ ἔχει ἀρχήν, ἔχει καὶ τέλος σύμφωνα μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους. Καὶ μόνος ὁ Θεὸς εἶναι αἰώνιος, ἢ καλύτερα πέραν ἀπὸ τὸ αἰώνιον· διότι ὁ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου δέν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν χρόνον, ἀλλὰ εἶναι πέραν ἀπὸ τὸν χρόνον.

Οἱ ἄγγελοι εἶναι δεῦτερα πνευματικὰ φῶτα, ποῦ παίρνουν τὸν φωτισμόν ἀπὸ τὸ πρῶτον καὶ ἀναρχον φῶς καὶ δέν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ γλῶσσαν καὶ ἀκοήν, ἀλλὰ πληροφοροῦνται μετὰ τῶν τὰ προσωπικά διανοήματα καὶ τὰς ἀποφάσεις των χωρὶς τὸν προφορικόν λόγον.

Ἐδημιουργήθησαν λοιπὸν οἱ ἄγγελοι μὲ τὴν συνεργασίαν τοῦ Λόγου, καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν τελειότητα μὲ τὸν ἁγιασμόν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ μετέχουν εἰς τὸν φωτισμόν καὶ τὴν χάριν ἀνάλογα μὲ τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἀγγελικόν των Τάγμα.

Εἶθε αἱ Ἐπουράνιαι Δυνάμεις αἱ ὁποῖαι ἑορτάζουν σήμερον ὡς εἶναι αὐταὶ ποῦ θά σταθοῦν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Κριτοῦ διὰ νὰ μεσιτεύσουν ὑπὲρ τῶν ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως. Ἀμήν.

ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Η ΘΕΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ένα από τὰ ἅγια μυστήρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας εἶναι καὶ ἡ ἐξομολόγησις, γιὰ τὴν ὁποίαν ὡς πνευματικός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σπεύδω πάντοτε νὰ τὴν συστήσω εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα διότι χωρὶς αὐτὴν δὲν νοεῖται ἡ προσέλευσις μας εἰς τὸ ὕψιστον μυστήριον τῆς χάριτος, τὴν κοινωνίαν Σώματος καὶ Αἵματος Χριστοῦ.

Τὸ νὰ ἐξομολογηθῇ κανεὶς εἶναι, μία ὑψίστη ἀπόφασις τοῦ Χριστιανοῦ, διότι οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν, ἐνόχω προφάσει πάντοτε, ἀποφεύγουν διότι ἐντρέπονται τὸν ἐπιτεταγμένον ἐξομολόγον, καὶ ἔτσι ἀπὸ τοὺς κοινωνοῦντας ἐλάχιστοι εἶναι ἐξομολογούμενοι. Δυστυχῶς οἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δὲν ἔχουν ποτέ ἐξομολογηθεῖ, καὶ οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν ἀγνοοῦν ἀκόμη καὶ τὸ μυστήριον.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ θὰ κάνω μίαν μικρὰν ἱστορικὴν ἀναδρομὴν πῶς κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ ἐμφανίζεται· εἰς τὴν παλαιὰν Διαθήκην δὲν φαίνεται τὸ μυστήριον αὐτὸ ἐκδήλως, ἀλλὰ κάπως συγκεκαλυμμένον ἐμφανίζεται παρὰ τῷ ψαλμῶδῷ ὁ ὁποῖος ὁ ἴδιος ἐξομολογεῖτο τὰ ἀνομήματά του εἰς τὸν Προφῆτην Νάθαν (Β' Βασιλειῶν ΙΒ' - 13), ἐνῶ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην φαίνεται σαφὴς ἡ ὑπαρξὶς του, ἐφ' ὅσον ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἐβάπτιζε ἀφοῦ πρῶτον οἱ βαπτιζόμενοι ἐξομολογοῦντο τὰ ἁμαρτήματά των:

«Καὶ ἐβαπτίζοντο ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὑπ' αὐτοῦ ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν»
(Ματθ. 3.6)

ὁ δὲ Κύριος βαπτισθεὶς ἐξῆλθε ἐκ τῶν ὑδάτων, χωρὶς νὰ προηγηθῇ ἐξομολόγησις, καθ' ὃ ἀναμάρτητος.

Σαφὴς ἀναφορά διὰ τὸ μυστήριον βλέπομεν εἰς τὴν Καθολικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου:

«Ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα ὑμῶν καὶ εὐχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων ὅπως ἰαθεῖτε» (Ἰάκωβ. 5.16)

ἡ δὲ Ἐκκλησία μας διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν ἐθέσπισε ὡς Μυστήριον ἀρρήτως συνδεδεμένην μὲ τὰ ἄλλα μυστήρια.

Καὶ αὐτὰ μὲν ὡς ἱστορικὴ ἀναδρομὴ ἀλλὰ πρωτίστως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλει νὰ τονίσῃ ὁ γράφων εἶναι ἡ ἐκδηλὴ ψυχικὴ ἀνακούφισις τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ ἐξομολογούμενος μετὰ τὴν ἐξαγόρευσιν τῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν.

Βάρος, τὸ ὁποῖον ἐπίεζεν τὴν ψυχὴν του «ἀποσείε-ται» καὶ ὁμολογούμενως «πετὰ ψυχικῶς» προσερχόμενος εἰς τὰ ἄχραντα μυστήρια κεκαθαρμένος.

Μη διστάζετε ἀδελφοί μου νὰ ἐπιτελεῖτε αὐτὴν

τὴν θεῖαν καὶ εὐλογημένην συνήθειαν, συχνὰ ἐπισκεπτόμενοι τὸν ἐξομολόγον σας, διὰ νὰ ἀποδιώκεται τὸ βάρος ποῦ πιέζει τὴν ψυχὴν σας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· διότι ὁ ἐξομολογῶν δίδει τὴν ἄφεσιν εἰς τὸν ἐξομολογούμενον ἐπικαλούμενος τὸν Κύριον νὰ συγχωρήσῃ τὸν προσερχόμενον «διὰ τῆς ἐμῆς ἐλαχιστότητος», ὡς λέγει.

Ἄλλως ὁ Θ. Παῦλος γράφων πρὸς τοὺς Κορινθίους βλέπει πολλοὺς ἐξ αὐτῶν νὰ «κοιμῶνται» ἐν τῷ τάφῳ, διότι ἀκριβῶς δὲν ἔδωσαν τὴν πρέπουσαν τιμὴν καὶ φόβον λαμβάνοντες σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ ἀφόβως. Α' Κορινθ. ΙΑ' 29-30.

«Ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως κρίμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθε-νεῖς καὶ ἄρρωστοι καὶ κοιμῶνται ἱκανοί».

Αὐτὰ τ' ὀλίγα ἤθελα νὰ γράψω ἐν τῇ Φωνῇ τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ νὰ τονίσω πατρικῶς καὶ μὲ πόνον ψυχῆς ὅτι πρὸ τῆς θείας μεταλήψεως πρέπει νὰ λαμβάνῃ χώρα ἡ θείας ἐξομολόγησις ἄλλως τὰ «ἐπιτίμια» εἶναι φοβερά.

Μόνον τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ Κυρίου νὰ μᾶς διασώσῃ ἀπὸ τὴν ἐπερχομένην συμφορὰν.

ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΗΣ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ

Ἡ ἀδελφὴ Γαβριηλία ἐπανηγύρισε ἐν τῇ Ἱερᾷ αὐτῆς Μονῇ Παναγία Μυρτιδιωτίσσης εἰς τὸν λόφον Σαλαμίνος μὲ ἱεουργόν τὸν π. Πολύκαρπον Μπεγνὴν καὶ μὲ δεξιόν ἱεροψάλτην τὸν κ. Ἰωάννην Περδικούρην καὶ μὲ τὴν ἀδελφὴν Γερόντισσαν Χριστονύμφην. Τὸ πλῆθος τῶν ἄρτων ἐξῶθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἠυλογήθη παρὰ τοῦ λειτουργοῦ ἐν χαρᾷ.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησεν ὁ κ. Σπῦρος Κατσιμίχας ἀρμοδίως.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς θ. λειτουργίας παρετέθη εἰς τὴν παρακειμένην αἰθουσαν τράπεζα ἀγάπης εἰς τὸ πλῆθος τῶν παρευρεθέντων Σαλαμινίων καὶ ἄλλων.

ΕΙΡΜΟΙ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Συνέχεια 9η

Ἀγαπητοί μου, μᾶς ηὐλόγησε ὁ Θεός καί ἔδω-
σαμε κείμενα καὶ παραφράσεις εἰς ὀκτώ συνεχείας,
καὶ σήμερον συνεχίζομεν τὴν ἐννάτην συνέχειαν τὴν
ἐργασίαν τὴν ὁποῖαν ἀνελάβομεν, ὅσοι δὲ ἐξ ὑμῶν
τῶν ἀναγνωστῶν ἔχουν εὐκαιρον Πεντηκοστάριον,
ὡς προχωρήσουν τὴν ἀνάγνωσιν καὶ κατανοήσουν τί
θεῖα νοήματα κρύπτονται μέσα σ' αὐτόν τόν Κανόνα
τοῦ ἁγ. Κοσμᾶ τοῦ Μοναχοῦ (ἀδελφοῦ ἁγ. Ἰωάν-
νου Δαμασκηνοῦ) καὶ ἑτέρου μοναχοῦ Ἰωάννου
Ἀρκλά, πρὸς δόξαν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Τροπάρια

Ορεκτόν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Σιωνίταις μίνουσι σὴν παρουσίαν,
Γνώρισμα Πνεῦμα πατρογεννήτου Λόγου,
Λέσχην ἀπηνῆ τῶν ἐθνῶν ποππυσμάτων,
Ὡκιστα δεικνύς, πυρπνῶς καθιδρεύεις.

Παράφρασις

Ἐπιπρόσθετον καὶ εὐλογημένον ἀξίωμα εἰς τοὺς
Ἀποστόλους «φαίνεται» εἰς τοὺς κατοίκους τῆς
Σιών, ἡ ἰδική Σου παρουσία, νά γνωρίζεσαι ὡς
Πνεῦμα ἐκπορευτόν ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐπαναπαυό-
μενον εἰς τόν γεννηθέντα Λόγον, τό ὁποῖον θ'
ἀποτελέσῃ ἀπηνές κήρυγμα καταργῶν Ἑθνικά τά
φληναφήματα, καὶ οὕτω νά καθιδρύῃς Ἐκκλησίαν ἡ
ὁποία φέρει τό πῦρ τῆς Θεότητος.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός ἐμβληθέντες ὁ-
»σιοι Παῖδες, τό πῦρ εἰς δρόσον μετέβαλον,
»διά τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες· Εὐλογητός
»εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Παράφρασις

Οἱ τρεῖς παῖδες οἱ ὁποῖοι ρίφθησαν εἰς τὴν κάμινον
τοῦ πυρός παρὰ τοῦ Ναβουχοδονόσορος μετέβα-
λον σέ δροσίαν τὴν φωτιά τῆς καμίνου, διὰ τῆς δοξο-
λογίας των. «Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν
Πατέρων ἡμῶν».

Τροπάρια

Ρητορευόντων τά θεῖα μεγαλεῖα τῶν Ἀποστόλων
τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια, ἐνομιζέτο μέθη τοῖς
ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρίζεται, εἰς Θεός τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Παράφρασις

Τοῦ ἁγ. Πνεύματος ἡ ἐνέργεια ἐθεωρήθη ὡς μέθη
τῶν Ἀποστόλων εἰς τοὺς ἀπίστους ρητορευόντων
τούτων τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, καὶ οὕτω γνωρίζεται ἡ
ἁγ. Τριάς ὡς ἓνας Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.
Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως, θεολογοῦμεν,
Θεόν· Πατέρα τόν ἀναρχόν τῆς αὐτῆς ἐξουσίας
Λόγος καὶ Πνεῦμα, Εὐλογητός εἰ κράζοντες, ὁ Θεός
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Παράφρασις

Ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ θεολογοῦμεν Θεόν
Πατέρα ἀναρχόν τῆς αὐτῆς ἐξουσίας μέ τόν Λόγον
καὶ τό ἁγ. Πνεῦμα, ἀδιαίρετον καὶ ἀί·διον φύσιν
κράζοντες «Εὐλογητός ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.
τιμῶμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ σεπτοῦ ἱεράρχου.

Σᾶς εὐχόμεθα ὀλοψύχως ὅπως ὁ Ἐνανθρωπίσας
Υἱός τοῦ Θεοῦ χαρίζῃ ὑμᾶς καὶ τὰς οἰκογενείας σας
θείαν λύτρωσιν καὶ ἁγιασμόν.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδὴ τό κόστος
τῶν ταχυδρομικῶν διὰ τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ
τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν, παρακαλοῦνται οἱ
ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτο-
ποιήσουν τὰς συνδρομὰς των, διὰ νά εἴμεθα εἰς
θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν
ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

Πρὸς τοὺς ἐφημερίους καὶ τὰ Ἐκκλησιάσματα τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἀθηνῶν καὶ Περιχώρων.

Πανοσιώτατοι
Αἰδεσιμώτατοι
Εὐσεβεῖς Χριστιανοί.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Φέρομεν εἰς γνῶσιν Σας ὅτι τὴν 14/27 τρέχοντος μηνὸς Νοεμβρίου ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 9ην π.μ. δικάζεται εἰς Θήβας ἡ ἀναβληθεῖσα ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους μήνυσις ἐναντίον τῶν κληρικῶν μας Ἀζαρία Ὡρολογᾶ καὶ Κυρίλλου Μιχάλη καὶ δύο ἄλλων Μαθαϊκῶν, ἐπὶ ἀντιποιήσει ἀρχῆς.

Συρόμεθα καὶ πάλιν εἰς τὰ δικαστήρια διὰ τὴν πίστιν μας καὶ τὰς πεποιθήσεις μας εἰς τὰς ἀρχάς τῆς ὀρθοδοξίας.

Εἶναι καθῆκον ὅλων μας νὰ συμπαρασταθῶμεν εἰς τοὺς κληρικούς μας διότι ἡ ὑπόθεσις εἶναι κοινὴ καὶ ἀφορᾷ ὅλον τὸ ἱερατεῖον μας. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις πρέπει σύσσωμοι νὰ διαμαρτυρηθῶμεν παρόντες διότι τὸ ἀπαιτεῖ τὸ καθῆκον μας πρὸς τὴν διωκομένην ἀπὸ τὰς σκοτεινὰς δυνάμεις Ἐκκλησίαν μας.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν ὅπως ἡ λειτουργία διὰ τὸν ἅγιον Φίλιππον γίνῃ ἀπὸ βαθείας πρωΐας καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐφημέριοι καὶ ἐκκλησιάσματα ἐπιβιβασθῇ-τε εἰς εἰδικὰ λεωφορεῖα διὰ νὰ παρευρεθῇτε ἐγκαίρως πρὸ τοῦ δικαστηρίου.

Μετ' εὐχῶν καὶ εὐχαριστιῶν

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ο ΑΘΗΝΩΝ

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ ΤΩΝ ΘΗΒΩΝ

Ἡθώθησαν οἱ κατηγορούμενοι ἐπὶ ἀντιποιήσει ἐκκλ. ἀξιώματος καὶ στολῆς κληρικοί τῆς Ἐκκλησίας μας. Συμπαραστάθησαν εἰς τὸ Δικαστήριον ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος.

Τὴν 27ην Νοεμβρίου ἐ.ε., διεξήχθη ἡ δίκη ἐνώπιον τοῦ Μονομελοῦς Πλημμελειοδικείου Θηβῶν τῶν ἀρχ/τῶν τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀζαρίου Ὡρολογᾶ καὶ Κυρίλλου Μιχάλη καὶ τῶν ἱερομ. τῆς Μαθαϊκῆς Παρατάξεως Εὐλαμπίου Λάζαρη καὶ Στεφάνου Τσακίρογλου, κατηγορουμένων ἐπὶ ἀντιποιήσει ἀσκήσεως ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιώματος καὶ στολῆς.

Ἡ δίκη ἀρχικῶς εἶχε ὁρισθεῖ διὰ τὴν 4ην Ἀπριλίου ἐ.ε., ἀλλὰ, μετὰ μικράν διαδικασίαν, ἀνεβλήθη διὰ τὴν 27ην Νοεμβρίου, ὅπως προσέλθουν ὡς μάρτυρες κατηγορίας οἱ προταθέντες ὑπὸ τοῦ κ. Εἰσαγγελέως «Μητροπολίται» τῆς Νεοημ/κῆς

Ἐκκλησίας Θηβῶν Ἱερώνυμος, Δημητριάδος Χριστόδουλος καὶ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθίμος καὶ ὁ νομικὸς σύμβουλος αὐτῆς Γ. Λιλαῖος.

Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν, καίτοι νομίμως κλητευθέντων, παρουσιάσθη, ἴν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν δικαιοσύνην. Προσῆλθον μόνον οἱ λαϊκοὶ μάρτυρες τῆς κατηγορίας. Ὡς συνήγοροι παρέστησαν οἱ κ.κ. Ν. Κτιστάκης καὶ Γ. Ψυχγιός (τῶν Θηβῶν) καὶ ὁ κ. Θ. Θεοδωρόπουλος (τῶν Ἀθηνῶν), οἱ ὅποιοι ἐζήτησαν ἐπιμόνως τὴν πρόοδον τῆς δίκης, ἄλλως, εἰς περίπτωσιν ἀναβολῆς, τὴν βιαίαν προσαγωγὴν τῶν ἀρχιερέων, τῆς Ν/κῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τὸ Δικαστήριον διέταξε τὴν πρόοδον τῆς δίκης.

Οἱ μάρτυρες ὑπερασπίσεως ζηλωταὶ τῆς ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας ἅπαντες παρόντες. Πρῶτος ἐξητάσθη, ὡς ἐπαΐων, ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ὁ ὁποῖος κατέθεσε διὰ τοὺς ἀρχ/τας Ἀζαρίαν Ὡρολογᾶν καὶ Κύριλλον Μιχάλην, διὰ τοὺς ὁποίους, ὡς εἶπεν, «ἔχει προσωπικὴν ἀντίληψιν».

Με τήν διακρίνουσαν αὐτόν ἐμπειρίαν καί πειστικότητα, μεταξύ ἄλλων, ἐτόνισε: «ἡ βάσις τῆς κατηγορίας τῆς ἀντιποιήσεως ἀσκήσεως ὑπηρεσίας λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολ. Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, κατὰ τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 175 τοῦ Ποιν. Κώδικος, εἶναι ἡ ὀρθοδοξία καί ἡ ἱερωσύνη, ἐφ' ὅσον οὗτοι εἶναι ἀναμφισβήτητως Ὁρθόδοξοι καί ἔχουν, κανονικὴν ἱερωσύνην, ὅθεν ἀντιποιοῦνται».

Καί ἐβεβαίωσεν οὗτος, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι «ἔχουν κανονικῶς χειροτονηθεῖ, ὁ μὲν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομου, ἀμφοτέρων κανονικῶς χειροτονημένων καί ἐν κανονικῇ Ἀποστολικῇ διαδοχῇ διατελούντων, Ἡλίου λαμπρότερον».

Μετά τήν ἐξέτασιν καί τῶν λοιπῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ δικηγόρος τῶν Θηβῶν κ. Γκόγκος, τό Δικαστήριον πεισθέν περὶ τοῦ ἀκωλύτου τῆς ἱερωσύνης τῶν κατηγορουμένων, ἠθώωσε τούτους, προτοῦ ἀγορεύσουν κἂν οἱ συνήγοροι.

Τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα πιστῶν, οἱ ὅποιοι εἶχον κατακλύσει ἀσφυκτικῶς τὴν αἴθουσαν τοῦ Δικαστηρίου, καί τῶν ἐξωθεν ταύτης εὐρισκομένων, οἱ ὅποιοι ἔφερον «πανῶ» μέ ἀναγεγραμμένας τὰς λέξεις: «Ὁρθοδοξία ἢ θάνατος», «Ὁχι στὴ προδοσίᾳ τῆς Ὁρθοδοξίας», κ.ἄ.

Συμπαρεστάθησαν ὁλοθύμως εἰς τὴν δίκην ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας κ. Χρυσόστομος καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Γερόντιος καί πολλοὶ ἄλλοι κληρικοὶ ὡς καί ὁ θεολόγος κ. Σ. Καραμῆτσος.

Τῇ προτάσει τοῦ Μακαριωτάτου, μετέβησαν ἅπαντες εἰς τὸν Ἱ. Ναόν τῶν Ἀγ. Πάντων τῶν γνωστῶν Θηβαίων ζηλωτῶν ἀδελφῶν Τούτουζα, ὅπου τοὺς ὑπεδέχθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν καί Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος ὡς Τοποτηρητὴς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θηβῶν καί Λεβαδείας, μετὰ τοῦ πανοσ. ἀρχ./του π. Εὐθυμίου Μπαρδάκα καί ἐτέλεσαν δοξολογίαν. Καί ὡμίλησεν δι' ὀλίγον ἐπικαίρως ὁ Μακαριώτατος καί ὁ νομ. σύμβουλος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος.

Περὶ τό τέλος, κατέφθασεν εἰς τὸν Ἱ. Ναόν καί ὁ Σεβ. Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος βραδυπορήσας λόγω ἀνυπερβλήτου κωλύματος. Συμμετέχοντες εἰς

τὴν δικαιολογημένην χαράν ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἐκβάσει τῆς δίκης, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος μᾶς χαρίζη πάντοτε νίκας κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς μαρτυρικῆς καί παραδοσιακῆς Ἐκκλησίας μας.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς τοὺς ἐφημερίους καί τὰ ἐκκλησιάσματα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς

Πανοσιώτατοι καί Αἰδεσιμώτατοι
Εὐλαβεῖς Λαϊκοὶ τέκνα τῆς ἡμῶν ταπεινότητος.

Ὁ πολὺς ἀγωνιστὴς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος κ. Σταῦρος Καραμῆτσος Θεολόγος καθηγητὴς ἐξέδωκε τελευταίως καί νέου περισπούδαστον βιβλίον μέ τὸν τίτλον «Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ἀφιερωμένον εἰς τὸν μακαριστὸν Ποιμενάρχην ἡμῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον καί εἰς τὸν μέγαν καί πολύμοχθον ἔργον του.

Συνιστῶμεν ἐνθέρμως τὴν ἀπόκτησίν του ὑφ' ὅλων ὑμῶν ὡς ἀπαραίτητον στοιχεῖον διὰ τὸν πλήρη ἰδεολογικὸν καταρτισμὸν εἰς τὸν διεξαγόμενον ἀγῶνα τῆς πίστεως καί τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μετ' εὐχῶν

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

Πρόεδρος

ΤΥΠΟΓΡ. ΑΒΛΕΨΙΑΙ

Εἰς τὸ Β' (τελευταῖον) μέρος τῆς διατριβῆς τοῦ κ. Νικήτα Ἀναγνωστοπούλου ὑπὸ τὸν τίτλον «Νομοκανονικαὶ Παρατηρήσεις κ.λ.π.», πού ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Φ.Ο.» καί εἰς τὰς σελίδας 17-18, παρεισέφρυνε εἰς τὸ τέλος τοῦ 2ου ἑδαφίου τῆς III παραγράφου ἡ λέξις «θεομήτορα», ἄσχετος πρὸς τὸ θέμα.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ
Ίερά Πανήγυρις Ἀγ. Νικολάου, Ἐπισκόπου
Μύρων τοῦ Θαυματουργοῦ-Σαλαμῖς.

Τὴν 6ην Δεκεμβρίου 1990 ἡμέραν Τετάρτην, ἐπανηγύρισε ἡ Ἱ. Μονὴ (Ἀγ. Αἰκατερίνης) ἔξωθεν τῆς πόλεως τῆς Σαλαμίνας εἰς τὸ παρεκλήσιον τὸ τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ σεπτοῦ ἱεράρχου.

Τὴν κυριώνυμον ἡμέραν μέ λειτουργόν τόν π. Πολύκαρπον καί μέ ἱεροψάλτας τοὺς κ.κ. Περδικούρη καί Σουλιώτην ἔλαβεν χώρα μεγάλη ἀρτοκλασία ἐν ἀτμοσφαίρα κατανύξεως.

Κατὰ το κοινωνικόν ὠμίλησεν ὁ ἱεροκέρυξ κ. Χρήστος Χαλβατζῆς εἰπὼν ὅτι ὁ τιμώμενος ἅγ. Νικόλαος ἐκτός τῶν ὧσων προσέφερε ὡς ἱεράρχης εἰς τὴν Ἀ' Οἴκουμ. Συνόδον, τιμᾶται καί ὡς ἱερομάρτυς διότι ἐπὶ πολλά ἔτη ἦτο ἐγκλειστος εἰς τὰς φυλακάς προτοῦ ἐγκατασταθεῖ ἡ πάνσεπτος ἡμέρα τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων. Ἐπίσης ἀνέφερε ὅτι ἔχει καί προσωπικὴν γνῶσιν τῶν θαυμάτων τοῦ ἱεράρχου, διότι φίλος του μάγειρος, Ὑπερκειανίου σκάφους, πρὸ ἑκοσι ἐτῶν κατόπιν φοβερᾶς τρικυμίας ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ, ρίψας φυαλίδιον Ἀγίου ἑλαίου κανδήλας τοῦ Ἀγίου, εἶχεν ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα τὴν κατάπαυσιν τῆς μαινομένης θαλάσσης.

Μετά τὴν λειτουργίαν ἔλαβεν χώρα λιτάνευσις τῆς ἁγ. Εἰκόνας εἰς τὸν περίξ χωρὸν καί ἠκολούθησε πλουσία νηοτίσιμος τράπεζα. Εὐχόμεθα εἰς τὸν ἱεουργόν ὅπως πάντα πανηγυρίζει μέ ὑγεία καί χαράν, τὸν ἱεράρχην Ἀγιον Νικόλαον.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΣΠΥΡΙΔΟΝΟΣ
ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1990 ὁ ὡς ἄνω Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Σπυρίδονος Σαλαμίνας ἐπανηγύρισε τὴν ἐτήσιον μνήμην τοῦ Ἀγ. Σπυρίδονος, Τριμυθοῦντος τοῦ Θαυματουργοῦ.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο μέγας Ἑσπερινὸς μέ ἀνοιξαντάρια καί μέ βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν, μέ δεξιὸν ἱεροψάλτην τόν κ. Ἰωάννην Περδικούρη, κατὰ δὲ τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν ὁ οἰκεῖος ἱεράρχης κ. Γερόντιος μέ συλλειτουργόν τόν ἅγ. Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιον καί μέ συμπαραστάτην τὸν ἐφημέριον

ἀρχ/τὴν π. Πολύκαρπον Μπεγνῆν ἐτέλεσαν τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐν μέσω πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος, μέ δεξιούς ἱεροψάλτας τόν κ. Ἰωάννην Συμεωνίδην, τόν κ. Ἱ. Περδικούρη, καί μέ ἀριστερόν τόν κ. Σουλιώτην, πλαισιουμένους ἀπὸ ἐκλεκτοὺς βοηθοὺς. Ἔλαβεν χώραν ἡ θεία ἀρτοκλασία μέ πλῆθος ἄρτων, εὐλογηθειῶν παρὰ τῶν ἱεραρχῶν, ἐν μέσω ἰδιαίτερας κατανύξεως. Μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον ὁ ἱεράρχης κ. Καλλιόπιος ὠμίλησεν καί ἐξῆρε τὸ ἔργον καί τὴν θείαν προσωπικότητα τοῦ τιμωμένου ἁγίου, καθὼς ἐπίσης μέ τὴν «ζέουσαν» αὐτόν προθυμίαν ὠμίλησε διὰ τοὺς νεομάρτυρας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀναφερθεῖς εἰς τὸ νέον του βιβλίον τὸ Ζ' τῆς σειρᾶς τὸ ὁποῖον συνέστησε ὁλοψύχως, ὁ οἰκεῖος ἱεράρχης, εἰς ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα διὰ νὰ ἀποτελέσῃ ἓνα ἀπόκτημα τῆς βιβλιοθήκης των.

Ἐπηκολούθησεν λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνας μέ ἐξαπτέρυγα καί μέ μουσικὴν μπάνταν, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν σχεδὸν ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, παρ' ὅλον τὸ ἐπικρατοῦν ψῆχος. Μετὰ τὴν λιτάνευσιν παρετέθη πλουσία τράπεζα ἀγάπης εἰς τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ Ἐκκλησιάσματος. Μεταξὺ τοῦ ἱερατείου ἐξεχωρίσαμεν τόν π. Ἰωάννην Μουρίκη καί τόν π. Μακάριον Πίκιον. Εἰς τὴν τράπεζαν ἐπίσης παρεκάθησαν οἱ ἄξιοι Ἐπίτροποι τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὁποῖοι προσέφεραν πολλὰ διὰ τὴν ἑορτήν. Ἡ προϊσταμένη τοῦ Ναοῦ γερόντισσα Χριστονύμφη καί ἡ ἀδελφὴ Πελαγία ἀκούραστα προσέφεραν τὰς καλὰς των ὑπηρεσίας, μέ βοηθοὺς ἐκλεκτὰς ἐπ' ἀρετῇ Κυρίας τοῦ ἐκκλησιάσματος.

Ίερά πανήγυρις ἁγίας μεγαλομάρτυρος
Αἰκατερίνης ἐν Σαλαμίनि

Τὴν 25ην Νοεμβρίου 1990 ἑορτὴν τῆς Μεγαλομάρτυρος ἑώρτασε πανηγυρικῶς ἡ Ἱ. Μονὴ ἁγ. Αἰκατερίνης μέ λειτουργόν τόν οἰκεῖον ἱεράρχην κ. Γερόντιον καί μέ συμπαραστάτας τόν π. Πολύκαρπον Μπεγνῆν καί τὸν πρωθιερέα π. Κων/νον Βελέντζαν.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν ἐκτός τῆς ἐντυπωσιακῆς πληθώρας ἄρτων ἔλαβε χώραν καί ἡ χειροτονία τοῦ π. Περιάνδρου εἰς Διάκονον, ἁγίου διὰ τὸ θυσιαστήριον καί πατρός πέντε τέκνων (καί πνευματικοῦ τέκνου τοῦ π. Κων/νου Βελέντζα) εἰς ἄκρως

συγκινητικών ατμόσφαιραν. Τό σημεῖον τῆς χειροτονίας, πού ὁ Ἀρχιερεὺς ραντίζει τόν χειροτονούμενον λέγων τό «Σὺ ὤψει» ἦτο στιγμή ἐξόχως συγκινητική δι' ὅλον τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Κατά τό κοινωνικόν ὠμίλησε ὁ Πρωτονοτάριος κ. Χρ. Χαλβατζῆς εἰπών ὅτι ἡ Βασιλόπαις Αἰκατερίνη, μόλις 18 ἐτῶν, εἶχεν πολύτιμον ἐπιστημονικὴν γνώσιν δι' ὅλας τὰς Ἐπιστήμας, πρᾶγμα, διὰ τό ὅποιον ὁ Μαξέντιος ἠγωνίσθη νά τήν «προσεταιρίσῃ» εἰς τήν εἰδωλολατρείαν. Αὕτη ὅμως παρέμεινεν ὡς ἀδόμας καί κατετρόπωσε τόν ἄρχοντα τῶν ρητόρων καί ἄλλους 150 ρήτορας οὓς, καί θεία νεύσει, ἐξεχριστιάνισε διὰ τῆς ἁγίας πειθοῦς τῆς.

Λόγω τῆς ἐπικρατοῦσης βροχῆς δέν ἔλαβεν χώραν ἡ λιτάνευσις τῆς ἁγ. εἰκόνος, ὅπως εἶθισται. Παρετέθη πλουσία τράπεζα ἐπευλογοῦντος τοῦ ἁγ. ἱεράρχου καί ἐν μέσῳ τοῦ ἱερατείου ὡς ἀνωτέρω. Καλόν εἶναι νά ὑπομνήσωμεν ὁ π. Περίανδρος ἐχειροτονήθη εἰς πρεσβύτερον εἰς τόν Ἱ. Ναόν ἁγ. Σπυρίδονος τήν ἐπομένην Κυριακὴν, μέ λειτουργοῦς ὡς ἀναφέρεται. Κατά τό κοινωνικόν ἀνετέθη εἰς τόν π. Κων/νον Βελέντζαν νά ὁμιλήσῃ καί μέ τό διακρίνων αὐτόν ἐνθουσιαστικόν στοιχείον «εὐχαρίστησε» τό ἐκκλησίασμα.

Εἶναι τῷ ὄντι μεγάλη χαρά νά λαμβάνουν χώρα τοιαῦτα γεγονότα, ὡς αἱ χειροτονίαι, διότι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. μέ νέους ἐργάτας ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ «ἀναθάλλει», εἰς δέ τόν οἰκεῖον ἱεράρχην κ. Γερόντιον νά χαρίζῃ ὁ Θεός ὑγείαν διὰ νά ἐπιτελῇ τοιαύτας ὠραίας θρησκευτικὰς εὐκαιρίας.

ΕΟΡΤΗ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ

Κατά τήν ἐτήσιον μνήμην τοῦ ἁγ. Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς ἐώρτασε πανηγυρικῶς τό παρεκκλήσιον τοῦ ἁγ. Φανουρίου τό εὐρισκόμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κας Γεωργίας Κοφινᾶ ἐν Σαλαμίνι μέ πλῆθος κόσμου καί προσκυνητῶν.

Κατά τήν κυριώνυμον ἡμέραν ὁ ἱεουργός π. Πολύκαρπος Μπεγνῆς μέ τούς ἱεροφάλας κ.κ. Περδικούρην καί Σουλιώτην ἠϋλόγησε τήν ἀρτοκλασίαν ἐν πάσῃ Ὁρθοδόξῳ τάξει καί εὐπρεπείᾳ.

Κατά τό κοινωνικόν ἐδόθη λόγος εἰς τόν κ. Χρῆστον Χαλβατζῆν ὅστις ἐξῆρε τούς ἄθλους τοῦ ἁγ. Φανουρίου καί ἀπεκάλεσε τόν ἁγ. Φανούριον προσωπικόν ἅγιον ἐνός ἐκάστου, διότι ἡ κορυφαία αὐτῇ μορφῇ τοῦ μαρτυρολογίου εἶναι «ταχύς» καί

«εὐήκοος», εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν ἱκετῶν του. Ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος του περίξ τοῦ περιχώρου καί ἠκολούθησαν αὐτήν ὅλον σχεδόν τό Ἐκκλησίασμα. Προσεφέρθησαν εἰς ὅλους τούς προσκυνητάς ἄφθονα ἀναψυκτικά καί γλυκά.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΕΙΣ ΙΕΡΑΝ ΜΟΝΗΝ ΑΓ. ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΑΘΙΚΙΑ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Κατά τήν Κυριώνυμον ἡμέραν τοῦ ἁγ. Καλλινίκου τοῦ Μάρτυρος ἡ ὡς ἄνω Ἱ. Μονή ἐπανηγύρισε εἰς μνήμην τοῦ ἁγίου, καί ἐπ' εὐκαιρία τῶν ὀνομαστηρίων τοῦ Μητροπολίτου Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλινίκου.

Πλῆθος κόσμος ἐκ τοῦ περιχώρου, Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καί ἀλλαχοῦ παρευρέθη εἰς τήν ἑορτήν. Κατ' αὐτήν ἐχοροστάτησεν ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης μέ συμπαραστάτην τόν πρωθιερέα π. Κών/νον Βελέτζαν. Κατά τό κοινωνικόν ὠμίλησεν ὁ Ἀρχιερεὺς ἐξάρας τήν θείαν προσωπικότητα τοῦ ἁγίου, μέ τόν διακρίνοντα αὐτόν εὐκολον ἐπαγωγικόν ρητορικόν λόγον.

Μετά τό πέρας τῆς θείας ἀκολουθίας παρετέθη πλουσία τράπεζα εἰς ὅλον τό ἐκκλησίασμα ἐν μεγάλῃ χαρᾷ καί εὐφροσύνῃ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

* Τήν 26ην τοῦ μηνός Ὀκτωβρίου ἐώρτασε μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἱερός Ναός Ἀγίου Δημητρίου Πουγκακίων, μέ χοροστάσιαν τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου καί μέ συλλεiturγο ὑπὸ τῶν Ἱερέων. Κόσμος πολὺς παρηκολούθησε τήν ἑορτήν. Τόν δέ πανηγυρικόν τῆς ἡμέρας ἐκήρυξεν ὁ Σεβασμιώτατος κ. Καλλνίκος, ἐπαινέσας τόν Ἱερέα καί τήν Ἐπιτροπὴν γιά τήν ἀνέγερσιν τοῦ Νέου Ναοῦ. Φέρεται εἰς γνώσιν ὅτι ὁ ἐφημέριος πατήρ Παναγιώτης Παπαναγιώτου τυγχάνει πολύτεκνος οἰκογενειάρχης ὡς, καί υἱός τοῦ πολιοῦ πετρός Γεωργίου Παπαναγιώτου καί ὁ ὁποῖος ἐργάζεται ἀόκνως κοντά εἰς τό ποίμνιό του εἰς τό ἀκρητικό χωριό τῆς Φθιώτιδος.

Χαρακτηριστικῶς ἀναγράφομεν ὅτι ὁ Οὐρανός μᾶς ἠϋλόγησε μέ χιόνα ἡ ὁποία ἔφθανε τούς 15 καί πλέον πόντους περίπου.

**ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ
ΤΡΙΜΥΘΟΥΝΤΟΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΕΝ
ΛΑΜΙΑ**

Τὴν 12ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἑορτὴν τοῦ ἀναφερομένου ἁγ. Σπυρίδωνος ἐώρτασε μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς καὶ βυζαντινῆς τάξεως ὁ κυριώνυμος Ναὸς τοῦ ἁγίου ἐν Λαμία. Τὸ ἑσπέρας χοροστατοῦντος τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου κ. Καλλινίκου ἔλαβεν χώραν ἐπίσημος ἀρτοκλασία, τὴν δὲ κυριώνυμον ἡμέραν ὁ οἰκείος Ἱ. Ἀρχιερεὺς συλλειτουργοῦντος μετὰ τοῦ ἁγ. Θεοφάνους κ. Εὐθυμίου ἐτέλεσαν τὰ τῆς θείας λειτουργίας, συμπαραστατούμενοι ὑπὸ τοῦ Γέροντος Μακαρίου ὁστις καὶ ὠμίλησεν ἁρμοδίως.

Κατὰ τὴν περιφορὰν τῆς ἱερᾶς εἰκόνος παρευρίσκειτο καὶ ὁ ἀρχ/της κ. Εὐθύμιος Μπαρδάκας ὡς ἐπίσης καὶ πλῆθος κόσμου ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλίᾳ.

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ
ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ**

**Πανήγυρις Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου
Κορυδαλλοῦ**

Τὴν 6ην/19ην Δεκεμβρίου, ἑορτὴ τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Νικολάου, Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ Θαυματουργοῦ, πανηγύρισε ἡ φερώνυμος Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Νικολάου Κορυδαλλοῦ.

Ἀφ' ἑσπέρας ἐτελέσθη Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός χοροστατοῦντος τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Σεβασμιωτάτου Γεροντίου, ἐκ δὲ τῶν πρεσβυτέρων παρευρέθησαν πλὴν τοῦ ἐφημερίου Ἀρχιμ. Χριστοφόρου οἱ Ἀρχιμ. Γερώντιος καὶ Παχώμιος ὡς καὶ ὁ Αἰδεσ. π. Ἰωάννης Μουρίκης.

Τὴν κυριώνυμον ἡμέρα ἐγένετο Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, συμπαραστατούμενου ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τῶν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Νεκταρίου καὶ Δαμασκηνοῦ. Κατὰ τὴν καθωρισμένην ὥραν ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον ὁ π. Χριστόφορος τονίζοντας τὴν κατὰ δύναμιν ἑνὸς ἐκάστου προσέγγισιν καὶ βίωσιν τῆς ζωῆς τοῦ Ἀγίου, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἀγωνιστικὸν φρόνημα Τούτου.

Ὁ Ἱερός Ναὸς ἦτο κατάμεστος ἐκ τῶν εὐλαβῶν πανηγυριστῶν οἱ ὅποιοι προσήλθον ἐκ τῆς γύρω

περιοχῆς ὡς καὶ ἐξ ὅλης τῆς Μητροπόλεως, ὁ δὲ ζῆλος τῶν ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ παρακολουθούντων δὲν ἐκάμφθη ὑπὸ τῆς βροχῆς ἀλλὰ σταθεροί εἰς τὰς θέσεις των ἐτίμουν τὸν Ἅγιον.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας προσεφέρθησαν γλυκὰ εἰς τοὺς πιστοὺς καὶ ἐν συνεχείᾳ παρετέθη πλουσιωτάτῃ τράπεζᾳ ὑπὸ τῆς Γεροντίσεως Μαρίνης γνωστῆς πλέον διὰ τὸ ἰδιάζον αὐτῆς εἰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις.

**ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΑΓ. ΜΑΡΙΝΗΣ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ**

Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐωρτάσθη ἡ ἁγ. Μαρίνα εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τῆς Ἀγίας Μαρίνης Ἀγ. Θεοδώρων Κορινθίας μετὰ συλλειτουργοῦς τὸν Μητροπολίτην Χίου κ. Στέφανον καὶ τὸν Μητροπολίτην Ἀχαΐας κ. Καλλίνικον μετὰ συμπαραστάτην τὸν πρωθιερέα π. Κων/νον Βελέντζαν καὶ μετὰ δεξιὸν ἱεροφάντην κ. Ἰωάννην Συμεωνίδην.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησε μετὰ ρητορικῆς ἑξάρσιν ὁ ἁγ. Ἀχαΐας κ. Καλλίνικος καὶ ἠυχάριστησε τὸ ἐνυπάρχον ἐκκλησίασμα. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας παρέστη ἐκλεκτὴ τράπεζα παρὰ τῶν ἀδελφῶν Μεθοδίας καὶ Μαρίνης εἰς ὅλους τοὺς παρευρεθέντας. Ἐν τῇ τραπέζῃ παρεκάθησαν ἐπίσης ἕνα μέρος τῶν συνοδευτῶν τῶν Ἀρχιερέων καθὼς ἐπίσης καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἰωάννου Λουτρακίου, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ἀκολουθία π. Κων/νου Βελέντζα.

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Κατὰ τὴν περιγραφὴν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Φ.Ο.» σελ. 17-18 τῆς τελέσεως τοῦ Μνημοσύνου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν «Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» Καραβᾶ τοῦ αἰοδίου πατρός Νικολάου Καλοσκάμη παρελείφθη ἐκ παραδρομῆς τὸ ὄνομα τοῦ συμπράξαντος εἰς τὴν Ἱεροτελεστείαν αἰδεσιμολογιωτάτου πρωθιερέως πατρός Ἀναστασίου Μπέση. Ζητοῦμεν συγνώμην.

ΕΥΧΑΙ

Εἰς τὸν ἑορτάσαντα Ἀρχ/την π. Χρυσόστομον Βάρκαν, μέλους Γενικοῦ Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εὐχαὶ ἰδιαίτεραι καὶ προσωπικαί.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΕΝΔΟΞΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ

* Τὴν 30ὴν τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἑορτὴν τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου ἑώρτασε ὁ νέος ἀναγειρόμενος Ἱ. Ναὸς ἐν Λαμῖα μέ πᾶσαν πανηγυρικὴν εὐπρέπειαν καὶ τάξιν. Τό ἑσπέρας ἑχοροστάτησεν ὁ οἰκείος Μητροπολίτης κ. Καλλίνικος μετὰ τοῦ κλήρου τῆς Μητροπόλεως του τὴν δὲ κυριώνυμον ἡμέραν ἐλειτούργησεν μεθ' ὅλου τοῦ ἱερατείου. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐκήρυξεν ὁ ἁγ. Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος ἀναφερθεὶς εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ἀποστόλου ἁγ. Ἀνδρέου καὶ τὴν ἁγίαν ζωὴν του καὶ ἐπαίρανε τὸν λόγον του μέ τὴν δωρεάν τοῦ οἰκοπέδου διότι οἱ ἀείμνηστοι δωρηταὶ εἶχαν τὸν πόθον νὰ γίνῃ ἡ Ἐκκλησία αὐτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγ. Ἀποστόλου Ἀνδρέου καὶ εἰς μνημόσυνον τῆς οἰκογενείας Σιδερά.

Τὴν ἐν λόγῳ ἑορτὴν παρηκολούθησεν πολὺς κόσμος καὶ ἐκ τοῦ ἰδίου Νομοῦ.

**Ἡ ἀείμνηστος Εὐφημία Κουρμουλάκη,
μοναχὴ, Μεγάλῃ Εὐεργέτῃ τοῦ Γεν. Ταμείου
Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος**

Ἡ Ἑλπίς Κουρμουλάκη, ζηλώτρια τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑορτολογίου, εἶχεν ιδιόκτητον Ἱ. Ναὸν εἰς τὸ Μοσχάτον, τιμώμενον εἰς τὸ ὄνομα τῆς «Παναγίας Πορταϊτίσσης», τὸν ὁποῖον ἐδώρησεν εἰς τὸ Γεν. Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τῇ εὐλαβεῖ προτάσει τοῦ πνευματικοῦ τῆς Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου, ὁ ὁποῖος διετέλεσε ἐπὶ μακρὸν ἀξίως Ταμίας τούτου.

Ἐν ὧσιν ζοῦσε αὕτη εἶχε τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τοῦ ναοῦ. Τελευταίως ἠσθένησε βαρέως καὶ τὴν περιέθαλπε ὁ Ἅγιος Χίου, εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν του καὶ τὴν ἀνέδειξε μοναχὴν μεγαλόσχημον, δώσας τ' ὄνομα τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας. Θανοῦσαν τὴν ἐκήδευσεν καὶ ἐνεταφίασεν εἰς τὴν Μονήν.

Εἰς τὴν κηδείαν τῆς ὁμιλήσας ἐξῆρε τὴν θεάρεστον πρᾶξιν τῆς δωρεᾶς. Προεξῆρχε δὲ κατ' αὐτὴν ὁ Πρόεδρος τοῦ δερεοδόχου Σωματείου Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος. Τό Εὐαγές Σωματεῖον, δι' ὁμοφώνου ἀποφάσεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῇ εἰσηγήσει τοῦ Προέδρου του Ἀγίου Πειραιῶς, «εἰς ἐνδειξὴν αἰδίου εὐγνωμοσύνης» τὴν ἀνεκήρυξε «Μεγάλῃν Εὐεργέτιδα» τούτου.

Ὁ Κύριος τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἀναπαύσῃ τὴν μακαρίαν ψυχὴν τῆς παρ' ἑαυτῷ ἐν εὐφροσύνῃ.

ΕΤΗΣΙΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΙΧΑΛΑΡΟΥ ΕΙΣ ΑΓ. ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Τὴν Στ' Κυριακὴν (Λουκᾶ) ἑχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνος ὁ οἰκείος Ἱεράρχης κ. Γερόντιος πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν ἀρχ/τὴν π. Πολύκαρπον Μπεγνὴν κατὰ τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ ῥέχαστου ἀδελφοῦ Δημητρίου Μιχάλαρου, ἐπ' ἀδελφῇ γαμβροῦ τῆς Γερωντίσσης Χριστονύμφης.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησεν ὁ οἰκείος Ἱεράρχης, μέ τὸ διακρίνων αὐτὸν πατρικὸν ἐνδιαφέρον, ἐφ' ὅλων τῶν θεμάτων τῆς Μητροπόλεως του.

Κατὰ τὸ ἐν λόγῳ μνημόσυνον παρευρέθη πλῆθος κόσμου, ὃχι μόνον ἐξ Σαλαμίνος ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ, μετὰ τὸ πέρασ τοῦ ὁποῖου παρετέθη παρὰ τῶν πενθοῦντων οἰκείων εἰς τὴν παρακειμένην αἰθουσαν καφές καὶ τὰ σχετικὰ ἀρμόζοντα τῶν μνημοσύνων.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ἱ. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΜΦΙΑΛΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁ Ἱ. Ναὸς τοῦ ἁγ. Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου Ἀμφιάλης Πειραιῶς ἐπανηγύρισε μέ ἰδιαίτερη λαμπρότητα. Ἀφ' ἑσπέρας ὁ μέγας Ἑσπερινὸς ἐπὶ κεφαλῇς τὸν οἰκείον Ἱεράρχην κ. Γερόντιον πλαισιούμενον ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς Χίου καὶ Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου μέ πλῆθος ἐκλεκτοῦ ἱερατείου. Οἱ Ἀρχιερεῖς ἠυλόγησαν τὴν μεγάλην ἀρτοκλασίαν μέ κατάνυξιν καὶ βυζαντινὴν ἱεροπρέπειαν.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν ὁ οἰκείος Ἱεράρχης βοηθούμενος παρὰ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ π. Παχωμίου ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε πατρικῶς εἰς τὸ ποίμνιόν του. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς θ. λειτουργίας ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνος μέ πλῆθος ἐκκλησιασματος. Ἡ γερωντίσσα Θέκλα μετὰ τῆς μοναστικῆς πολιτείας, ὅπως πάντα φιλοφρόνως καὶ εὐπροσηγόρως προσέφερεν ἀναψυκτικὰ μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ εὐθυμίας.

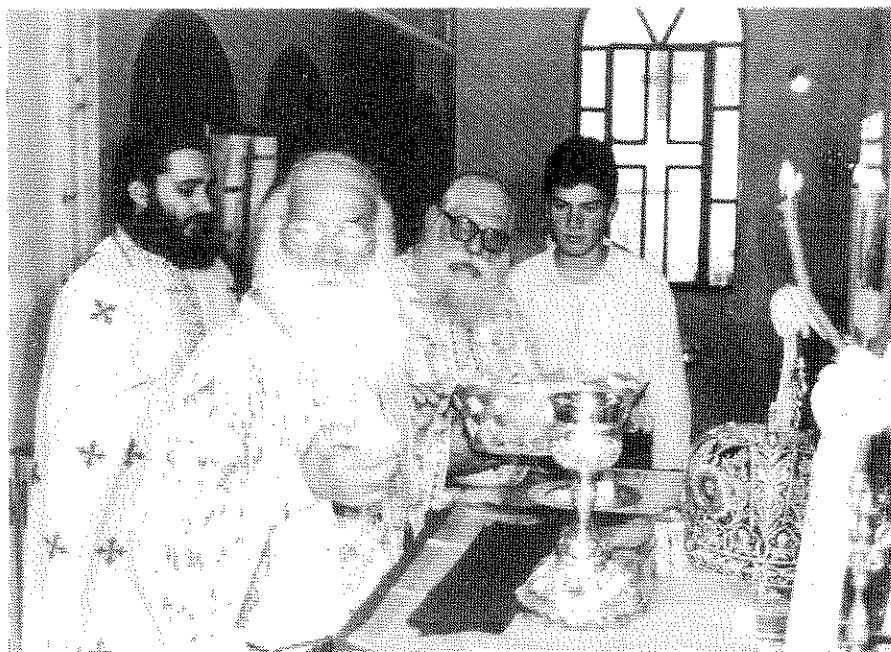
ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ ΓΛΥΦΑΔΟΣ

Τήν 14ην Ὀκτωβρίου ἐ.ε. ἐγένοντο μετὰ πάσης ἱερατικῆς τάξεως τὰ ἐγκαίνια τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Φανουρίου Γλυφάδος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου.

Ἀφ' ἑσπέρας ἔλαβε χώραν ὁ πανηγυρικός ἑσπερινός καὶ ἡ κατάθεσις τῶν ἱερῶν λειψάνων ἐν τῇ ἁγίᾳ Τραπέζῃ, τὴν δέ κυριώνυμον ἡμέραν Σάββατον μετὰ τὸν ὄρθρον ὁ ἐγκαίνιασμός τοῦ Ἱ. Ναοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου συμπαραστατομένου ὑπὸ

τῶν ἀρχ/τῶν π. Γεροντίου Λουδάρου καὶ Ἀναστασίου Γρυπαίου, οὗ καὶ τοῦ τελευταίου ἡφemerίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ. Ἡ ἑορτὴ τῶν ἁγίων ἐγκαίνιων ὡς εἶναι γνωστόν εἶναι πάντα ἐξόχως κατανυκτικὴ καὶ ἐντυπωσιακὴ, καὶ ὅσοι τυγχάνουν νὰ παρευρεθοῦν εἰς αὐτὴν εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ θείας εὐλογίας.

Τὰ 3 δημοσιευόμενα στιγμιότυπα εἶναι εὐγλωττα καὶ ἐκδηλοῦντα τὸ χριστιανικὸν θεῖον μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ ἅγ. Ποιμενάρχης μας κ. Γερόντιος περιστοιχούμενος ἀπὸ τῶν ἀρχ/των π. Γεροντίου καὶ π. Ἀναστασίου Γρυπαίου.

Στιγμιότυπα ἀπὸ τὸν ἐγκαίνιασμόν τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ «ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ» ΤΑΜΠΟΥΡΙΩΝ, τοῦ αἰδεσιμολ. πατρός Ἀναστασίου Μπέση.

Τό Σάββατον 7/10 (ΟΕ) ἐτελέσθησαν μετά τῆς ἐπιβαλομένης ἱεροπρεπείας καί κατανύξεως τά ἐγκαίνια τοῦ ἐν Ταμπουρίοις Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ «Ἀγίου Γεωργίου», ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γεροντίου, συμπαραστατούμενου ὑπό τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου π. Γεροντίου Λουδάρου καί τῶν αἰδεσιμολ. πρωτοπρεσβυτέρων π. Γεωργίου Σμυράκη, π. Ἰωάννου Μουρίκη καί π. Ἀναστασίου Μπέση, τοῦ καί κτίτορος τοῦ Ναοῦ.

Ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης κ. Γερόντιος μετά τῶν π. Γεροντίου Λουδάρου καί πρωτ. κ. Ἀναστασίου Μπέση καί Ἰωάννου Μουρίκη.

Τό πλήθος τῶν πιστῶν παρηκολούθησε ἀπό πρωΐας τήν εἰδικήν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τῆς καθιερώσεως τοῦ Ναοῦ, μετ' εὐλαβείας καί ψυχικῆς ἀνατάσεως. Ἰδιαίτερος συγκινητική ἦτο ἡ στιγμή, κατά τήν ὁποίαν ὁ Ἅγιος Πειραιῶς, οἱ ἱερεῖς καί ἱεροψάλται, ἰστάμενοι πρό τῆς κεκλεισμένης θύρας τοῦ Ναοῦ, ἐξεφώνησαν ἐν χορῶ, τρίς. «Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν καί ἐπάρθητε Πύλαι αἰώνιοι καί εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης».

Καί μετά τήν ἀπάντησιν ὑπό τοῦ ἔσωθεν εὐρισκομένου μοναχοῦ Παντελεήμονος: «Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης; ἡ ἀντιφώνησις ὑπό τοῦ Ἀγίου Ἀρχιερέως, τῶν ἱερέων καί ἱεροψαλτῶν: «Κύριος κραταῖός καί δυνατός. Κύριος δυνατός ἐν

παλέμῳ, Κύριος τῶν δυνάμεων, αὐτός ἐστίν, ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης»!.

Μετά τό πέρασ τῆς εἰδικῆς Ἀκολουθίας, ἐτελέσθη ἡ πανηγυρική ἀρχιερατική θεία λειτουργία, εἰς τό κοινωνικόν τῆς ὁποίας ὠμίλησεν ὁ νομικός σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ἀναφερθεὶς εἰς τήν ὑψίστην σημασίαν τῶν Ἐγκαίνιων τοῦ Ναοῦ καί τήν συμβολικὴν ἔννοιαν τῶν τελουμένων κατ' αὐτά ὑπό τοῦ ἀρχιερέως πράξεων καί τονίσας: «ὅπως ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ βαπτίσματος καί τοῦ Μύρου γίνεται χριστιανός, ἐστὶ καὶ ὁ Ναός διὰ τῶν ἐγκαίνιων καθαγιάζεται, καθιερώνεται καί «ἐνθρονίζεται», καί γίνεται ἀληθινὸς Οἶκος τοῦ Θεοῦ».

Ἐν τέλει, συνεχάρη τὸν σεβαστὸν καί ἀγαπητὸν πατέρα Ἀναστάσιον «ὡς ἄξιον κτίτορα καί ἐφημέριον τοῦ ἐγκαινιασθέντος Ἱεροῦ Ναοῦ» καί τὸν Σεβασμιωτάτον Ποιμέναρχην κ. Γερόντιον, εἰπὼν: «Ὁ Παντοδύναμος νὰ τὸν ἀξιῶνῃ νὰ ἐγκαινιάζῃ Ναοὺς τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, διότι οὗτοι εἶναι Φάροι τῆς Ἀγιωτάτης ἀκαινοτόμητης Ὁρθοδοξίας. Καὶ εἴθε νὰ λάμπουν εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τό μεγαλεῖον αὐτῆς καί τήν δόξαν τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ καί τῆς παραδοσιακῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ τῆς Ἑλλάδος».

Ἐκφράζομεν καί ἡμεῖς τὰ ὁλόθερμα συγχαρητήριά μας, εὐχόμενοι πᾶν ἀπὸ Θεοῦ ἀγαθὸν καί σωτήριον.

ΑΞΙΟΜΙΜΗΤΟΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ

Φωτοαντίγραφον ποῦ εὐχαρίστως δημοσιεύομεν νέων τῆς Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ ψαλλόντων τὰ κάλαντα. Ὁ γράφων διακρίνει μεταξύ τῶν ψαλλόντων τὰ κάλαντα τὴν δίδα Αἰκατερίνη Φορλίδα, τὸν Παῦλον Τσοκουνόγλου, τὸν Γεώργιον Λεβαντῆν, καὶ τὰ τρία ἀδελφία Κοκαρτζή.

Κατηχητικὸν ἱ. Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ, Κάλαντα φιλοπτώχου.

Ἡ Ἱερά Πανήγυρις τῆς πανσεβασμίας Μονῆς τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος καὶ Θαυματουργοῦ Ἀρτεμίου εἰς τὸν Κορυθαλλόν.

Μετά πάσης λαμπρότητος καὶ ἐκκλησιαστικῆς τάξεως ἐτελέσθη ἡ Ἱερά αὕτη Πανήγυρις, παρουσία πλήθους πιστῶν. Κατὰ τὸν Μέγαν Ἑσπερινόν, ἐχοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερρόντιος, συμπαραστατοῦμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας Ἰουστίνου, καὶ τῶν πανοσιολ. ἀρχ/τῶν π. Ἀζαρία Ὁρολογᾶ, π. Γερροντίου Λου-

δάρου καὶ τῶν αἰδεσιμ. πρωθιερέων π. Γεωργίου Σμυράκη, π. Καλλινίκου Μουράτογλου καὶ π. Μακαρίου Πικίου.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν, ἐτελέσθη ἡ πανηγυρική θεία λειτουργία, μετὰ κατανύξεως, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Γερροντίου, συμπαραστατοῦμενου ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου καὶ τῶν πανοσιολ. ἀρχιμανδριτῶν π. Μεθοδίου Δεσποτίδη, τοῦ

πανοσιωτ. ιερομονάχου π. Θεολόγου Ἀποστολοπούλου καὶ τῶν παραστάντων κατὰ τὸν Μέγαν Ἑσπερινὸν κληρικῶν.

Οἱ καλλίφωνοι ιεροψάλται κ.κ. Ἰωάννης Συμεωνίδης καὶ Ζήσης Παπαδόπουλος προσέδωσαν ἰδιαίτερον πανηγυρικὸν τόνον καὶ συνέβαλον εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν ὠμίλησεν ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος ἀναφερθεὶς εἰς τὴν θαυμαστὴν πολιτείαν καὶ τὸ πανένδοξον μαρτυρικόν, τέλος τοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου καὶ ἐξάρας «τῇ γενναίᾳ καὶ ἄκαμπτη ὁμολογία πίστεως πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ἐνώπιον τοῦ αἰμοσταγοῦς ἀποστάτου Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ».

«Αὕτῃ ἡ ὁμολογία μπορούμε ὡς ἐτόνισεν ὁ εὐφραδὴς ρήτωρ, νά μιμηθοῦμε κάλλιστα καὶ μείς χωρὶς νά συντρέχη περίπτωσις αὐτοθυσίας σήμερα, ὅπως τότε, ἂν ὁμολογοῦμε εὐθαρσῶς τὴν ἀκαινοτόμητη Ὁρθοδοξία, μετὰ τοῦ πατροπαραδότου καὶ νόμιμου Ἑορτολογίου, ἐνώπιον τῶν Παπικῶν, Προτεσταντῶν, Μασσῶνων, Χιλιαστῶν καὶ λοιπῶν προβατοσχημῶν λύκων, οἱ ὅποιοι μέ τις ἀντορθόδοξες ψευτοδιδασκαλίες τοὺς μολύνουν τὴν ἀγνὴν χριστιανικὴ ζωὴ καὶ δυναμιτίζουν τὰ θεμέλια τοῦ θεοδμήτου Περικαλλοῦς Οἰκοδομήματος τῆς Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας».

Ἐν κατακλείδι, ἀνεμνήσθη τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Μονῆς αἰοιδίμου πανοσιωτάτου ιερομονάχου π.

Ἀρτεμίου Νοδαράκη καὶ συνεχάρη τὴν «θεοτίμητη Ἀδελφότητα ὡς ἀνταξίαν τοῦ δημιουργοῦ τῆς».

Ἠκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς Ἀγ. Εἰκόνος τοῦ Ἀγ. Ἀρτεμίου, εἰς ἱκανὴν διαδρομὴν, προηγουμένης τῆς Μουσικῆς «μπάντας» τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος, τῇ συνοδείᾳ τῶν Σεβ. κ. Καλλιοπίου καὶ κ. Ἰουστίνου, τῶν ἱερέων καὶ τοῦ πλήθους τῶν πιστῶν. Ταύτην παρεκολούθησαν καὶ ὁ βουλευτὴς κ. Ἰ. Τραγάκης, ὁ διοικητὴς τοῦ Ἀστυν. Τμήματος Κορυδαλλοῦ καὶ ὁ διοικητὴς τοῦ Παραρτήματος Ἀσφαλείας Κορυδαλλοῦ, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑπ. Πολιτισμοῦ κ. Χάρης Προβατάκης, ὁ κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ὁ κ. Μ. Αὐγουλέας κ.ἄ.

Ἐν τέλει, παρετέθη τράπεζα ἀγάπης εἰς τὴν ἀνεγερθεῖσαν προσφάτως εὐρείαν Πτέρυγα τῆς Μονῆς εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησαν ἅπαντες οἱ

κληρικοί, προεστῶτος τοῦ σεπτοῦ Ποιμενάρχου μας κ. Γεροντίου, ὁ βουλευτὴς κ. Ἡλ. Βουγιουκλάκης καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι.

Εἰς τὰ ἐπιδόρπια ὁ κ. Παπαδόπουλος ἀπηύθυνε ἐμπνευσμένην προσλαλίαν πρὸς τοὺς συνδαιτημόνας εὐχαριστίας τούτους ἐκ μέρους τῆς θεοσεβάστου Ἀδελφότητος τῆς πανηγυριζούσης Μονῆς.

Συγχαίροντες ταύτην θερμῶς, ἐπὶ τῇ ἐξαιρετικῇ ἐπιτυχίᾳ τῆς λαμπρῆς Πανηγύρεως, εὐχόμεθα πάνταν ἀπὸ θεοῦ ἀγαθοδωρίαν καὶ ἀρωγὴν.

ΕΚΔΗΜΙΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΔΑΜΑΚΗ

Τὸ φύλλον τῆς Φ.Ο. αἰσθάνεται βαθυτάτην θλίψιν διὰ τὴν πρόωρον ἀπώλειαν τοῦ Νικολάου Ἀδαμάκη, ἐκλεκτοῦ ἐμπόρου τῆς Λεωφ. Κονδύλη Νικαίας «ζέοντος» τῷ πνεύματι τέκνον τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως.

Φύσει καλὸς ὁ μακαριστὸς Νικόλαος, εὐγενὴς μ' ὅλους, ἦτο διὰ πολλοὺς ὀρθοδόξους ὁ ὀρθόδοξος «ποδηγέτης». Πολλοὶ ἠκολούθησαν τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον διότι ἐβλεπαν εἰς αὐτὸν τὸν ἀκούραστον ἐργάτην ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ. Στύλος ἀκλόνητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οὐδέποτε ἐκάθητο ὅταν ἦτο προσευχόμενος. Διετέλεσε ἐπίτροπος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ «Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου», Καραβᾶ, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἐκλεκτοῦ μέλους τῆς Ἐκκλησίας.

Αἱ χεῖρες τοῦ Νικολάου πάντοτε «ἀνοικταί» διὰ πάντας, δεομένους τῆς ἀρωγῆς του.

Ἀφήνει ὁ μακαριστὸς ἐκλεκτὴν νέαν σύζυγον καὶ ἀνήλικον τέκνον ἐν χρεΐᾳ εἰς τὰς χεῖρας τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἣν ἐλάτρευε, ὅλη ψυχῇ καὶ καρδίᾳ. Δέν μετεκινεῖτο δι' ἄλλον τόπον χωρὶς νά ὑπάρχει ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ του ἢ ἐν τῷ καταλύματί του, ἓνα μικρὸν εἰκονοστάσιον. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ποτέ μόνος του ἀλλὰ πάντοτε συνοδευόμενος ἀπὸ φίλους καὶ προσηλύτους. Ἐκλαυσαν τὸν χαμόν του χῆραι καὶ ὀρφανά.

Θά μᾶς δοθῇ ἄλλῃ φορὰ εὐκαιρία διὰ νά γνωρίσουμε εἰς τοὺς ἀναγνώστας πῶς πολλαὶ «ἐκδόσεις» καὶ ἐγκύκλιοι τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας ἐπέρασαν ἀπὸ τὰς χεῖρας του. Ὁ μεταστάς ἦτο πάντοτε ἀκμαῖος, φιλόπονος καὶ ἀποδοτικός.

Εἴθε ὁ Κύριος νά τάξη τὴν ψυχὴν του μεταξύ τῶν ἐκλεκτῶν γνησίων τέκνων τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εἰς δὲ τοὺς ἀδελφούς του καὶ σύζυγον παραμυθίαν ἐξ ὕψους.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ

Μέ την καθιερωμένη εκκλησιαστική τάξιν καί Βυζαντινήν μεγαλοπρέπεια εωρτάσθη ή μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἀνδρέου εἰς τόν ὁμώνυμον Ἱ. Ναόν Περιστερίου.

Προεξάρχων τῆς πανηγύρεως ἦτο ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος ὁ ὁποῖος ἐτέλεσε τήν θείαν Λειτουργίαν συμπαραστατούμενος ὑπό τῶν Ἀρχ/τῶν π. Νεκταρίου Ἐλευθερίου, π. Μεθοδίου Δεσποτίδῃ, τῶν ἱερομονάχων π. Χριστοδούλου Καραΐσκου, π. Γαβριήλ Δημητρίου, π. Μακαρίου Πικίου καί τοῦ ἱερέως π. Δημητρίου Ραΐκου.

Τόν πανηγυρικόν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀναφερθεῖς εἰς τόν ζήλον καί τήν εὐσέβειαν τοῦ ἑορταζομένου Ἀποστόλου. Μετά τήν θείαν λειτουργίαν ἐπηκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς θαυματουργοῦ Ἱ. Εἰκόνος τήν ὁποίαν ἐτίμησαν διά τῆς παρουσίας των οἱ ἀξιότιμοι κ. Θ. Δημητρακόπουλος Δήμαρχος Περιστερίου, κ. Π. Τσίρκας Ἀντιδήμαρχος, κ. Σπηλιόπουλος Δ/τῆς τοῦ τοπικοῦ παραρτήματος Ἀσφαλείας, τῆς δέ λιτανευτικῆς πομπῆς προπορευόταν ἡ φιλαρμονική τῆς Ἑλλην. Ἀστυνομίας.

Ἀξίον θερμοῦ ἐπαίνου τυγχάνει τό Ἐκκλησιαστικόν Συμβούλιον διά τήν ἀρτίαν διοργάνωσιν μιᾶς τέτοιας ἱερᾶς πανδαισίας.

Ὁ Μακαριώτατος κ. Χρυσόστομος λιτανεύων μετά ἐκλεκτοῦ Ἱερατείου καί πλήθους ἐκκλησιάσματος.

ΕΚΔΗΜΙΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΚΑΛΑΜΑΚΗ

Μεταξύ τῶν ἐκλεκτῶν τέκνων τῆς ὀρθοδόξου ζωῆς ἦταν καί ὁ φίλος Παναγιώτης Καλαμάκης ὁ ὁποῖος προσφάτως ἔπεσε θῦμα τροχαίου δυστυχήματος, καί τόν μετέφερε ἀπό τήν παρούσα ζωήν εἰς τήν ἄνω θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν. Ὑπῆρξε παιδιόθεν λάτρης τοῦ γνησίου καί πατρίου ἑορτολογίου. Ὁ γράφων τόν ἀναπολεῖ, μετά λύπης, διότι πολλές φορές παρευρέθησαν εἰς τό αὐτό ἀναλόγιον τῆς Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ Πειραιῶς συμπάλλοντες. Ἦτο ὁ μεταστάς μεταξύ τῶν πρώτων ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Ἐκκλησίας καί ἀκούραστος φίλος ἐν τοῖς

χριστιανικοῖς πράγμασι. Ὡς νέος ἀκόμη εὐρίσκετο πλησίον τοῦ ἀειμνήστου πατρός Χρυσάνθου ἐξ οὗ καί ἐκκληρονόμησε πολλές λατρευτικᾶς συνηθείας. Πρὸ 15 ἐτῶν ἐνυφεύθη τήν ἐκλεκτὴν κόρην Φιλίππα μεθ' ἧς ἔζησε βίον σεμνόν καί χριστιανοπρεπῆ. Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία στερεῖται ἐνός τέκνου ἐν τῇ γῇ ἐκλεκτοῦ διότι ὁ μεταστάς μακαριστὸς Παναγιώτης ἦτο ἄκακος καί χωρίς ἐχθρούς. Ὑπῆρξε ὁ ἀκραφνῆς φίλος μεθ' ὅλων ποῦ εὐρίσκοντο εἰς ἐπαφὴν μαζί του. Εἶθε ὁ Κύριος νά τόν τάξῃ μεταξύ τῆς δεξιᾶς μερίδος τῶν σωζομένων διά νά ἀκούσῃ τό Εὐδοῦλε ἀγαθέ καί πιστέ ἐπ' ὀλίγοις εἰς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σέ καταστήσω.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ ΤΩΝ «ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ» ΤΩΝ ΨΗΦΙΣΘΕΝΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

Ἀσχέτως χριστιανικῆς τοποθετήσεως ὡς τηρητάς τῆς γνησιότητος τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν δέν δυνάμεθα νά ἀποσιωπήσωμεν τό γεγονός ὅτι αὐτοί οἱ δώδεκα ἱεράρχαι οἱ ψηφισθέντες παρά τοῦ Ἱερωνύμου ὑπῆρξαν θύματα τῆς σπάθης τοῦ νῦν Ἀρχιεπισκόπου Σερραφείμ τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας. Καί ἐρωτῶμεν ἀπλῶς πῶς ἦταν δυνατόν νά εὐρίσκωντο καί νά θυσιάζουν ὡς λέγουν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ ἀφοῦ πλησίον τους ὑπῆρχαν οἱ σφαιγιασθέντες αὐτοί Ἀρχιερεῖς οἱ πλείστοι τῶν ὁποίων ἀπεβίωσαν λόγω τοῦ κατατρεγμοῦ τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας. Καί ἐρωτῶμεν τόν ἀναγνώστην ὅταν αὐτός ἦταν Ἀρχιερεὺς τῆς Μητροπόλεως Λαρίσης καί πλησίον του ἦταν ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ Ἱερωνύμου πῶς ἦταν δυνατόν νά θεωρηθῇ ὅτι εὕρισκετο ἐν «ἀγαστῇ» συμπεριφορᾷ μέ τόν Κύριον, ἐφ' ὅσον ὁ ἀδελφός του «ἐπασχε»; Ἡ Δικαιοσύνη δικαίως πράττουσα τοὺς ἀναγνωρίζει καί τοὺς ἐπαναφέρει, ἀλλά ὡς εἶδωμεν τί θά πράξῃ καί ἡ Ἱεραρχία τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ἐπανορθοῦσα τό μέγιστον αὐτό ἱερατικό τερατούργημα.

ΜΟΝΟΤΟΝΙΚΟΝ

Βαρῶς φέρομεν τήν κατάραν ποῦ ἐπεσώρευσε ἡ προκάτοχος Κυβέρνησις καθιερώνοντας αὐτό τό ἀπαίδευτον καί ἀχαρακτήριστον σύστημα του μονοτονικοῦ. Ἀγωνίζεσαι ἐσὺ ὁ ὁποῖος εὕρισκεσαι ἐν τοῖς γράμμασι, νά ἀνεύρῃς δακτυλογράφον γνωρίζουσιν τό παλαιόν πολυτονικόν. Ἐμεῖς οἱ φέροντες ὀρισμένα ἔτη εἰς τοὺς ὦμους μας καί τυχόντες κλασσικῆς παιδείας βλέπομεν το γε νῦν ἔχον σύστημα ὡς κάτι τι παρείσακτον καί ξένον πρὸς το πνεῦμα μας.

Ὅλοι ἐν τῇ νῦν Κυβερνήσει μέ ἀγῶνας διὰ τήν μόρφωσιν, πῶς τό βλέπομεν ἄραγε καί δέν πρέπει νά λάβουν ἅμεσα μέτρα γιά τήν «παλλινόρθωσιν» τῆς ἐκπεσούσης παιδείας; Τό φύλλον μας μέ ἀσθενή φωνήν ἀνά τό Πανελλήνιον διαμαρτύρεται γιά τήν διαπραχθεῖσαν ἐγκληματικὴν ἐνέργειαν κατὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, καί παρακαλεῖ τήν Κυβέρνησιν νά

ἀνακρούσῃ πρύμναν, καί ἐπαναφέρει τήν γραφήν εἰς τὰ ὀρθὰ ὀρθόδοξα σημεῖα. Πιθανῶς νά εἶδατε αὐτό ποῦ ἀναφέρεται διὰ τόν πανελλήνιον ἔρανον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ΖΗΤΕΙΤΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣ καί ἀμέσως καταλαμβάνεσαι ἀπὸ ἱλιγγον τί ἀνεπανόρθωτο κακὸ ἐπροξενήσαμε εἰς τήν ἑλληνικὴν γλῶσσαν! Ἄς ἐλπίσουμε πῶς ἡ παρούσα Κυβέρνησις θά ἐπαναφέρῃ αὐτά τὰ ὁποῖα ἀπωλέσαμεν.

Ο «ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ» ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Τά καταφανῶς εὐλογα ἐρωτήματα τὰ ὁποῖα ἀπευθύνουν ὅλοι οἱ Ζηλωτὲς Πατέρες πρὸς τόν τοῦ Φαναρίου «ἄρχοντα» εἶναι τόσον εὐγλωττα πού ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης θ' ἀδυνατίσῃ ν' ἀπαντήσῃ διότι αἱ κινήσεις του καί τὰ λόγια του καί αἱ ἐπαφαί μετὰ τῶν αἰρετικῶν, τόν «διασαλεύουν» ἐν ὅλῃ τῇ χριστιανικῇ κοινωνίᾳ. Τό ὅτι χαρακτηρίζεται ὡς Μασόνος μετὰ διάσημα τῆς Μασονίας εἶναι φοβερόν καί ἀποσιπᾷ δικαίαν τήν καταδίκην ὅτι εἶναι ἀνάξιος νά πολιτεύεται ὡς Ὁρθόδοξος Πατριάρχης. Ἐθνικῶς μὲν ἔχει ποιάν τινα δικαιολογίαν διότι τὰ ταξίδια του ἀνά τόν Νέον Κόσμον, καί ἐνταῦθα ἀφύπνισαν, ἴσως, τὰ ἐν ληθάργῳ εὐρισκόμενα αἰσθήματα, ἀλλά αὐτὴ καί μόνον ἡ ἐθνικὴ πλευρά εἶναι ἀδύνατον νά τόν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τό δριμύ μαστίγιόν τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων. Ἐάν ὁ Πατριάρχης εἶχε δικαιολογίαν θά μπορούσε ν' ἀκούσῃ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ζηλωτὰς πατέρας καί ὄχι νά τοὺς θέσῃ ἐκποδόν, ὅταν ἠθέλησαν νά τόν πλησιάσουν. Ἀποροῦμεν πῶς οἱ ἐν Ἀθῶ πατέρες καί ὡς ἀναγράφει ὁ ἱεράρχης Αὐγουστίνος διὰ τόν πατέρα Μωϋσῆα πῶς ὁ τελευταῖος φέρων ἐχέγγυα θεολογικῆς καταρτίσεως ἐγένεν τόσον κοντόφθαλμος γιά νά βλέπει τὰ ἔργα τοῦ Φαναρίου ὡς «καλῶς διαπραχθέντα». Ἐξ αὐτοῦ φαίνεται ὅτι τό φοβερόν στίγμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διαβιβρώσκει τόν ἅγιον χιτῶνα τόν ὑφαντόν, τοῦ Χριστοῦ. Τί κρίμα ἀλήθεια νά εὐρισκόμεθα πρὸ τοιούτων τραγικῶν καταστάσεων! Φαίνεται πῶς ὁ «κλῆρος» ἐν τῇ κρατούσῃ χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ ἔπαυσε νά ἐμφανίζῃ «ἀγιασμόν» καί σωφροσύνην, ἐφ' ὅσον δέν τηρεῖ τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου ζωῆς μας.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙ ΤΩΝ ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΝ Ε Γ Κ Υ Κ Λ Ι Ο Σ

(Ἀναγνωσθησομένη ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς)

Πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς τῶν Ἱ. Ναῶν καὶ Μονῶν καὶ ἅπαν τὸ εὐσεβές χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ Γῆς Εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις Εὐδοκία».

Εἶναι ὁ μελωδικὸς Ἀγγελικὸς Ὑμνος ποῦ ἠκούσθη πρὸ 1990 ἐτῶν ὑπεράνω τοῦ ἐρημικοῦ Σπηθι, ὁ Θεάνθρωπος εἰς τὴν μακαρίαν κοιλίαν τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ὁλόκληρον τὸν Σύμπαν διεσαλεύθη κατὰ τὴν Ἀγίαν ἐκείνην νύκτα, πρὸ τοῦ ὑπερφουῶς, κοσμοσωτηρίου καὶ ἀνεπαναλήπτου γεγονότος. Τὸ στερῆμα ἐφωτίσθη ἀπὸ λαμπρὸν ἀστέρα, ὁ ὁποῖος ὠδήγησε τοὺς μάγους τῆς Ἀνατολῆς πρὸ τοῦ Θείου Λίκνου. Διότι σὰρξ ὁ Θεὸς ἐγένετο!

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Προαιώνιος Λόγος τοῦ Κυριάρχου, τοῦ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου, ἦλθεν εἰς τὴν γῆν ταπεινός, χωρὶς θορυβώδεις τυμπανοκρουσίας ματαίας ἐπιδείξεις. Κανείς δὲν ἠγγρύπησε πλησίον τοῦ Λίκνου Του, παρὰ μόνον ἡ Θεοτόκος καὶ ὁ «δικαίος» Ἰωσήφ. Ἀνεκλίθη «ἐν φάτνῃ», κατὰ σάρκα ἀφανὴς Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποῖου τὸ κράτος ἐκτείνεται πέραν ὅλων τῶν αἰώνων, διδάξας ἐμπράκτως τὸ ἀσύγκριτον μεγαλεῖον τῆς ταπεινοφροσύνης.

Με τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Σωτῆρος, τοῦ «Μεσίου», ὅπως τὸν εἶχον προαναγγεῖλει οἱ θεόπνευστοι ἄνδρες τοῦ Ἰσραὴλ, ἐξεπληρώθη εἰς τὸ ἀκέραιον κατὰ τὴν εὐλογημένην ἐκείνην νύκτα. Καὶ ἐδικαιώθησαν πλήρως κατ' αὐτὴν αἱ προσδοκαί καὶ αἱ ἐλπίδες τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία τὸν ἀνέμενεν ἐναγωνίως «συστενάζουσα καὶ συνωδύνουσα», κατὰ τὸν λόγον τοῦ Οὐρανοβάμονος Ἀποστόλου.

Κατήλθεν ὁ Κύριος τῆς Δόξης ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν εἰς τὴν Γῆν διὰ ν' ἀνυψώσῃ τὸν ἄνθρωπον τὸν «ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένον», ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐπαναφέρῃ τοῦτον εἰς τὸ ἀρχέγονον κάλλος, τὸ ὁποῖον ἀπώλεσε, λόγῳ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος.

Διὰ πρώτην φοράν οἱ ἄνθρωποι ἤκουσαν ἀπὸ τὸ Πανάγιον στόμα Του, ὅτι εἶναι ἴσοι καὶ ἀδελφοί, ὡς τέκνα τοῦ αὐτοῦ Οὐρανίου Πατρὸς «πλασθέντα κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν Του» καὶ ὅτι ἡ ἀγάπη, ἡ ἄνευ ὁρίων, πρὸς πάντας, φίλους καὶ ἐχθρούς, εἶναι καθῆκον ἡθικόν. Καὶ ἐσάλπισεν τὴν Ἐλευθέραν, τὴν Δικαιοσύνην, τὴν Εἰρήνην, τὴν Εὐπορίαν, τὴν Εὐσπλαχνίαν καὶ τὴν Σύγγνωμην, ὡς τὰς θεμελιώδεις

ἀρχάς τῆς ἀρμονικῆς κοινωνικῆς συμβιώσεως τῶν ἀνθρώπων.

Ὅλα τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ συνέπραξαν κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Γῆ προσέφερε τὸ Σπήλαιον, ὁ Οὐρανὸς τὸν Ἀστέρα, οἱ Ἀγγελοι τὸν Ὑμνον καὶ οἱ ἄνθρωποι τὴν Παρθένον. Καὶ οἱ σοφοὶ τῆς Ἀνατολῆς χρυσόν, σμύρναν καὶ λίβανον. Ἡμεῖς προσερχόμενοι πρὸ τῆς νοητῆς Θύρας τῆς Ἱερᾶς Φάτνης τί θά τοῦ ποροσφέρωμεν;

Τα πολυτιμότερα καὶ πλέον εὐάρεστα καὶ εὐπρόσδεκτα δῶρα εἶναι τὰ πνευματικά: ἡ ἀκράδαντος πίστις πρὸς Αὐτόν καὶ ἡ ἀνυπόκριτος ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπον (χάριν τοῦ ὁποῖου ἦλθεν Οὗτος εἰς τὸν κόσμον καὶ ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ὑπέστη τὸν σταυρικὸν θάνατον), ἡ συμπαραστάσις πρὸς τὸν ἀναξιοπαθοῦντα πλησίον ἡμῶν, ἡ ταπείνωσις, ἡ ἀμνησικακία, ἡ συγχωρητικότητα, ἡ προσευχὴ ὑπὲρ τῶν ἀγαπώντων καὶ τῶν μισούντων ἡμᾶς, καὶ ἐν γένει ἡ τήρησις τῶν αἰωνίου κύρους ἀρχῶν καὶ ἀληθειῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀποτεθησαυρισμέναι ἐν τῷ Ἱερῷ καὶ Ἀγίῳ Εὐαγγελίῳ Αὐτοῦ.

Καί, πρὸ παντός, ἡ ἀταλάντευτος ἀφοσίωσις εἰς τὴν Ἀγιωτάτην Ὁρθοδοξίαν, τὴν γνησίαν καὶ ἀνόθευτον, ὅπως τὴν παρέδωσαν ἡμῖν οἱ Ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες μετὰ τοῦ αἰωνοβίου Ἑορτολογίου της, τὸ ὁποῖον ἀκολουθοῦν τὰ 8/10 τῶν Ὁρθοδόξων χριστιανῶν τοῦ κόσμου, καὶ ἡ προστασία ταύτης ἀπὸ τῶν ἐπιβουλῶν τῶν ποικιλωνύμων ἐχθρῶν καὶ πολεμίων της, Παπικῶν, Προτεσταντῶν, Χιλιαστῶν, Μασσόνων, Οἰκουμενιστῶν καὶ λοιπῶν προβατοσχήμων λύκων αὐτῆς.

Ἐπιπόθητοι Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Στῶμεν, εὐλαβῶς, πρὸ τοῦ Θείου Λίκνου! Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας! Καὶ ἀναδειχθῶμεν ἄξιοι τῆς Θείας Εὐσπλαχνίας καὶ Εὐδοκίας.

Εἴθε ὁ νηπιᾶσας Χριστὸς, ὁ Γλυκὺς Ναζωραῖος, νὰ κυβερνᾷ ἐν παντί καὶ πάντοτε τὴν ζωὴν ἡμῶν καὶ ὁ Νέος Ἐνιαυτὸς τῆς Χρηστότητος Αὐτοῦ 1991 ν' ἀποβῇ Εἰρηνικὸς καὶ μεστός Θείων Δωρεῶν καὶ Εὐλογιῶν διὰ τὸ πανένδοξον ἔθνος ἡμῶν καὶ τὸν ἱερόν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἐπὶ 65ετίαν διεξάγει ἡ πολυπαθὴς καὶ δοκιμαζομένη Ἐκκλησία ἡμῶν ὑπὲρ τῆς ἀμωμῆτου Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τοῦ Πατροπαραδότου Ἑορτολογίου!

Καὶ ἀναφωνοῦμεν, ὅλη τῇ φωνῇ «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ Οὐρανοῦ, ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε· ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ»!

Μετὰ Πατρικῶν εὐχῶν.

Ο

ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ
κ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ ἀναδημοσιεύσουμε τὸ περισπούδαστον Χριστουγεννιάτικον Μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου κ. Χρυσοστόμου τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ ἐγκόλπιον ἡμερολόγιον τοῦ 1991.

**ΠΡΟΣ
ΤΟ ΕΥΣΕΒΕΣ ΠΛΗΡΩΜΑ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΗΜΩΝ**

Ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ

Χαιρετίζομεν τὴν εἰσόδον τοῦ νέου ἑνιαυτοῦ τῆς Χριστότητας τοῦ Κυρίου 1991 διαπύρως εὐχόμενοι ὑπὲρ ὑγείας, εἰρήνης καὶ εὐδωσέως πάσης ἀγαθοεργοῦ πράξεως διὰ τὴν ποδηγεσίαν τῶν λαῶν τῆς γῆς εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν κατὰ Θεὸν εὐημερίαν αὐτῶν.

Διαπεράσαντες τὸ στάδιον τῆς ἀπελθούσης χρονικῆς πειόδου 1990 κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου βουλήν ἀξιούμεθα καὶ πάλιν εὐδοκία Θεοῦ τῆς εἰσόδου εἰς τὴν ἀρχομένην νέαν τοιαύτην τοῦ σωτηρίου ἔτους 1991, ὡς νέας δωρεὰς τοῦ Θεοῦ διὰ πληροτέραν ἐργασίαν τῶν θείων ἐντολῶν, οἰκοδομοῦντες καὶ ἐπαυξάνοντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ Αὐτοῦ καὶ προσφέροντες ἐπὶ πλείῳ εἰς τὴν δόξαν τοῦ ὀνόματός Του.

Ὡς δωρεάν χαρακτηρίζομεν ἀγαπητοὶ τὴν παροῦσαν ζωὴν, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐκ τῆς καλῆς χρήσεως αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ αἰώνιος εὐδαιμονία τοῦ Παραδείσου εἰς ἡμᾶς.

Ἐάν ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶχε γίνεи συνέδησις εἰς τὸν κόσμον, τότε «ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν εὐρισκομένη» κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ Κυρίου θὰ κατεβίβαζε τὸν Παράδεισον τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν.

Ὅσοι δὲ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐπόθησαν τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀπόκτησιν, πολυειδεῖς καὶ πολλοὺ θαυμασμοῦ ἀγῶνας κατέβαλον μέχρι θουσιῶν. Εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ ἀγὼν τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης ὁδοῦ, τῆς κατὰ μίμησιν τῆς ζωῆς τῶν Ἀγγέλων, ἡ

ἄλλως γνωστῆς ὡς μοναχικῆς πολιτείας τῶν ἀνθρώπων.

Διὰ τὸν λόγον δὲ ὅτι, ἡ συμβολὴ τῶν Μοναστηρίων ὑπῆρξε μεγάλη εἰς τὸν κόσμον, ὅλως δὲ ἰδιαίτερος εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἡμέτερον ἔθνος, ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος προέκρινε τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ παρόντος ἔτους εἰς τὴν ἀξιολόγησιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τούτων μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐνασκειμένων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, τῶν ἐν ὁσιότητι καὶ εὐσεβείᾳ πολιτευομένων κατὰ τὰς ἐπιταγὰς τῶν περιωνύμων Πατέρων τῆς Ἀγγελαιοδοῦς ζωῆς πρὸς εὐαρέστησιν Θεοῦ καὶ καθοδήγησιν τοῦ λαοῦ εἰς νομὰς σωτηρίας.

Ἡ Ἱστορία καὶ εἰδικώτερον ἡ Ἐκκλησιαστικὴ, μαρτυρεῖ σαφῶς περὶ τῆς ὑψηλῆς ἀξίας ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἱερῶν Μονῶν τοσοῦτω μᾶλλον, ὥστε τὰ πληρώματα αὐτῶν ἐτίμησαν ἐπιφανεῖς φυσιογνωμίαι, βασιλεῖς, ἀρχόντες καὶ στρατηγοί, σοφοί τε καὶ ἐπιστήμονες καὶ πάσης τάξεως ἄνθρωποι, οἵτινες ἐγκαταλείψαντες τὸν κόσμον ὡς μάταιον ἐφιλοσόφησαν τὴν αἰεὶ διαμένουσαν δόξαν· διὸ καὶ ἀρνηθέντες θρόνους, τρυφὰς καὶ πλοῦτον ἐνεδύθησαν τὸν ταπεινὸν τρίβωνα τῶν μοναχῶν καὶ ἐτελειώθησαν ἐν ὁσιότητι εἰς τὰ κοινόβια τῶν Πατέρων. Ὡσαύτως οἱ ἱεροὶ παρθενῶνες καὶ τὰ ἀσκηταριά ἀνέδειξαν τὸν γυναικεῖον μοναχισμόν ἐφάμιλλον τοῦ ἀνδρώου εἰς τὴν ἀρετὴν, τὴν σοφίαν καὶ τὴν καρτερικότητα μέχρι μαρτυρίου.

Οἱ μεγάλοι μύσται τῆς σοφίας Πατέρες, οἱ Βασίλειοι, Γρηγόριοι, Χρυσόστομοι καὶ ἅπανα ἡ πληθὺς τῶν διδασκάλων τῆς οἰκουμένης ὑπῆρξαν θρέμματα τῶν Μοναστηρίων, διότι εἴθισται οἱ εἰς τὸ ὑψηλὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ διδασκαλίας ἀξίωμα ἀνερχόμενοι νὰ ὦσι πρωτίστως τρόφιμοι Μοναστηρίων πεπαιδευμένοι εἰς τὴν ὑποταγὴν καὶ τὴν ταπείνωσιν ὁμοῦ καὶ εἰς τὴν ἔσω καὶ τὴν θύραθεν σοφίαν δόκιμοι, μεμαρτυρημένοι δὲ ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος ὡς ἀξία δοχεῖα τῆς θείας χάριτος, ποῦ συνεδιάζαν τὴν θεωρίαν τῆς ἀρετῆς μετὰ τὴν ὑπαρξιν.

Τοιοιούτῳ, ἡ σοφία τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς τὰ Ἱερά Μοναστήρια τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν καὶ τὰ πρῶτα Πανεπιστήμια ὡς ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Σάββα, μετὰ τοὺς Πρυτάνεις τῆς Θεολογίας Δαμασκηνόν, Κοσμάν καὶ ἄλλους πλείστους κατὰ καιρούς.

Παρεκτὸς δὲ τοῦ μοναχικοῦ στοιχείου, καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους τομεῖς δράσεως ἐπεκτείνεται ἡ ἀξία τῶν Μοναστηρίων μαρτυρουμένη ἐκ τοῦ σπουδαίου

ρόλου αὐτῶν εἰς τὴν χειραγώγησιν πρὸς τὴν εὐσέβειαν καὶ ἐπανόρθωσιν τῶν πεπτωκότων ἐν τῷ κόσμῳ, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀνακούφισιν τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου.

Εἶναι θαυμάσιος ὁ συνδυασμός τῆς ἀκαταπαύστου δοξολογίας τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν τῶν ἀφιερωμένων ὑπάρξεων μετὰ τῆς προσφορᾶς ἀγάπης εἰς τὸν συνάνθρωπον.

Οὕτω πως, αἱ Μοναὶ εἶναι καὶ τὰ καταφύγια τῶν ποικίλως δοκιμαζομένων, γενόμεναι ἢ παρηγορία τῶν τεθλιμμένων, ἢ στήριξις τῶν ἀπηλπισμένων, ὁ φωτισμός τῶν πεπλανημένων, ἢ ἀνακούφισις τῶν πασχόντων, ὁ πορισμός τῶν ἐστερημένων, ἢ σωτηρία τῶν κινδυνευόντων καὶ ἐν συντομίᾳ ἡ βοήθεια τοῦ κόσμου εἰς πᾶσαν ἀνάγκην.

Σπουδαῖος, ὡς ἐλέχθη, εἶναι ὁ ρόλος καὶ τῆς ψυχικῆς θεραπείας, πού πολλάκις συντελεῖται ἀπὸ μοναχικά πρότυπα ἀγιότητος ὡς ζῶντα καὶ κινούμενα παραδείγματα πρὸς μίμησιν.

Πλειστάκις αὕτῃ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν γλυκεῖαν διδακτικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν λιτότητα τῆς ζωῆς τοῦ μοναχοῦ, ἔλκουν πρὸς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν εὐσέβειαν ὡς πόλος ἰσχυρός. Τό πρᾶον καὶ ἡσύχιον, τό ἰλαρόν καὶ σεβάσιμον τῆς φυσιογνωμίας καὶ τό ὑψηλὸν ἦθος, προσδίδουν τὴν ἔννοιαν σεσαρκωμένης ἀγιότητος, ἡ ὁποία ὡς ἄλας τῆς γῆς προλαμβάνει καὶ θεραπεύει τὴν σῆψιν.

Ἐν συνεχείᾳ τῶν ἀνωτέρω, αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ ὡς προπύργια καὶ ἐπάλξεις θεῖαι μέ πρωτοπόρους τὴν Μονὴν Στουδίου καὶ τό Ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἁθω ὑπῆρξαν τὰ ὁρμητήρια κατὰ τῶν πάσης φύσεως αἱρέσεων καὶ ἔσωσαν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἀπὸ τοὺς λυμαίνοντας λύκους.

Εἰς τό σημεῖον τοῦτο τοῦ ὑψηλοῦ ἀγῶνος διὰ νά καταφανῇ ἡ ὑπέρτιμος ἀξία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως δὲν ὑστέρησαν οὗτοι καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ ὁλοκαυτώματος, ὡς νέοι ὁμολογηταὶ πρὸς ἰδικὴν μας διδασκαλίαν, καθὼς ὁ ὁσιομάρτυς Στέφανος, ὁ ἱερός Μεθόδιος καὶ πλείστοι ἄλλοι, πού κοσμοῦν τό πάνθεον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἶναι λοιπόν ὑπεράνθρωπος καὶ ἐξαῦλωμένη ἡ βιοτὴ τοῦ μονήρους βίου, πεπληρωμένη δὲ θείας χάριτος καὶ εὐλογίας ἄνωθεν.

Πέραν τῶν προτερημάτων τούτων, ἰδιάζουσιν μορφὴν λαμβάνει ἡ συμβολὴ τῶν Μοναστηρίων διὰ τό μαρτυρικόν Ἔθνος μας, τό ὁποῖον ὀφείλει τὴν ὑπαρξίν του εἰς τό τίμιον ράσον.

Δὲν θά ἐνδιατρίψωμεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δεδομένου ὅτι οὐδεὶς Ἕλλην ἄλλ' οὔτε καὶ ἀλλογενὴς ἀγνοεῖ τὸν σπουδαῖον ρόλον τοῦ κρυφοῦ σχολείου εἰς τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα τοῦ Ἑθνους μας, ἀλλὰ καὶ τὴν πολυειδῆ συνεισφορὰν τῶν Μοναστηρίων διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκλαβωμένης Ἑλλάδος.

Ἡ φλογερὰ πίστις τῶν μοναχῶν εἰς τὰ ἰδεώδη Πίστις, Πατρίς, Οἰκογένεια καὶ αἱ νυχθήμεροι δεήσεις καὶ προσευχαὶ αὐτῶν ὑπὲρ ἐνισχύσεως τοῦ ἀγῶνος ὑπῆρξαν ἡ ψυχὴ τῆς Ἑθνεγερσίας, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ εὐλόγησις τῶν ὀπλων καὶ τό ξεκίνημα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἔλαβον χώρα εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τῆς Ἀγ. Λαύρας.

Ἐκ τούτων καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων στοιχείων μὴ ἀναφερομένων, συνάγεται τό συμπέρασμα ὅτι ἡ ὠφελιμότης τῶν Ἱερῶν Μοναστηρίων εἶναι πάνυ σπουδαία καὶ ἀνεκτίμητος εἰς τὴν πορείαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διό καὶ ἔτυχον ταῦτα τοῦ ἰδιαιτέρου σεβασμοῦ καὶ τῆς εὐνοίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἰδική μας γενεάν τῆς καταπτώσεως καὶ ἀπωλείας τῶν ἠθικῶν ἀξιών μέχρι ἐκμηδενισμοῦ, ἡ ὁποία χλευάζει αὐτὰ καὶ μωρολογεῖ, ὡς ἄφρων καὶ ἄνους καὶ ἀχάριστος εἰς τὰς πολλαπλὰς εὐεργεσίας αὐτῶν, μέχρι καὶ τοῦ κακουργήματος τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν Μοναστηριακῶν περιουσιῶν, προνόμια πού ἐσεβάσθησαν καὶ αὐτοὶ οἱ Ὀθωμανοὶ κατακτηταί.

ΗΜΕΙΣ, ἐκτιμῶντες ἄκρως τό ὑψηλὸν ἔργον καὶ τὴν μεγάλην συμβολὴν τῶν Ἱερῶν Μοναστηρίων εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν φυλὴν μας καὶ θαυμάζοντες τὴν ὁσιακὴν ζωὴν τῶν μοναχῶν, εὐλαβῶς πλέκομεν τὸν ἔπαινον τῆς τιμῆς καὶ ἐκφράζομεν ἀμετρήτους εὐχαριστίας δι' ὅσα ἀγαθὰ καὶ ὠφέλιμα προσέφερον ἀπ' ἀρχῆς τῆς συστάσεώς των μέχρι τῆς σήμερον εἰς τὴν κοινωνίαν. Διό καὶ ὑποῦμεν διάπυρον δέησιν καὶ εὐχὴν εἰς Κύριον, ἵνα διατηρῇ καὶ περισκέπη ταῦτα ἀπρόσβλητα καὶ ἐν συνεχὴ ἀκμῇ μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, ὅπως διηνεκῶς δοξάζεται καὶ μεγαλύνεται τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κρατύνεται δὲ θριαμβεύουσα ἡ Ὀρθόδοξος πίστις καὶ παραμυθεῖται ὁ ἄνθρωπος κατευθυνόμενος εἰς τὸν πλάσαντα αὐτόν Θεόν.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος
Πρόεδρος